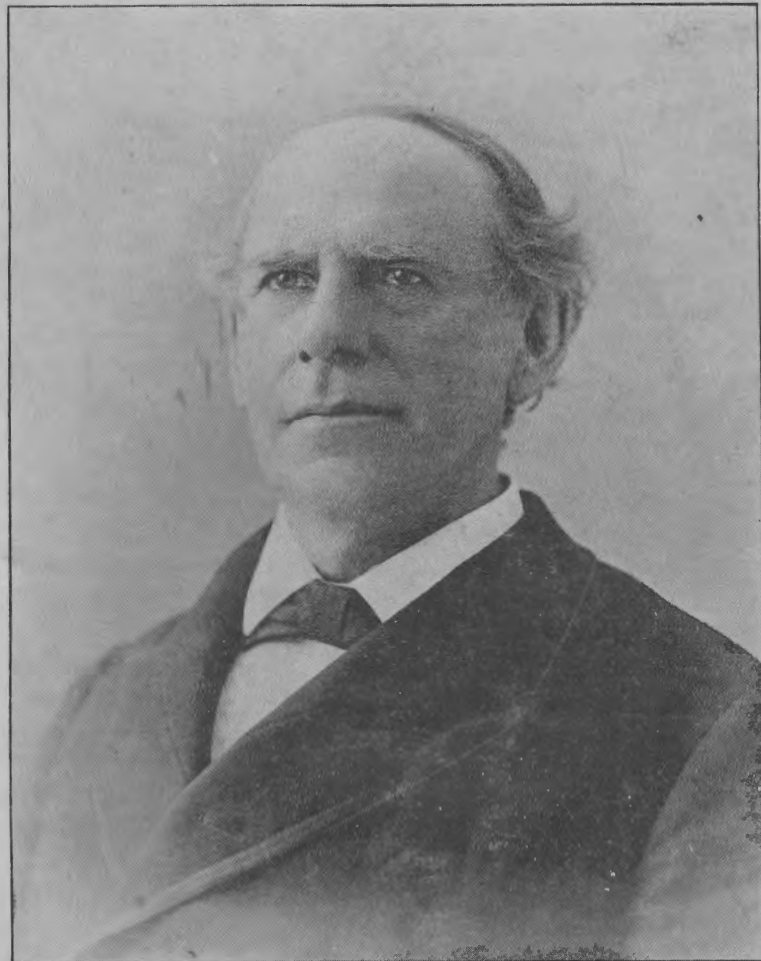

No. 9.

Minneapolis, Minn., 1ste Mai 1902.

13. Aarg.

Rev. C. Devitt Calmage, D. D. som døde den 12te April, 1902.

Er Jesus Guds Søn?

Der er vist mange, som undrer sig over, at Jesus saa sjælden ligefrem og tydelig sagde, at han var Guds Søn. Det ser ud, som om han ikke vilde, at Verden skulde saa klar og utvetydig Visshed over dette Spørgsmaal.

Mangen oprigtig og trofast kjænde Sjæl har raabt til Gud i sin Tvil og Kamp: Herre, giv os Visshed over dette Livets og Dødens vigtigste Spørgsmaal! Giv os en evig, uroffelig Visshed, saa vi aldrig behøver at tvile!

Hvorfor sagde ikke Jesus dette saa tydelig, hvorfor beviste han ikke sine Ords Sandhed med et Tegn fra Himlen, saa stort og herligt, at alle, som saa dette, maatte tro? maatte tro, fordi det var ligesaa vist og sikkert, som at 2 og 2 er lig 4. Tænk, om han havde sagt det saa sikkert, og bevist det saa uroffelig, at selv ikke den mest forhærdede Farisæer eller den mest forstokkede Fritænkter paa nogen mulig Maade kunde komme fra det! Hvor vilde ikke da Troen og Kristendommen komme til at blomstre paa Jorden! Da maatte jo alle Mennesker blive Jesu Disciple.

Jesus har virkelig sagt det; ikke bare en Gang, men mange Gange; med saa tydelige Ord og saa kraftige Gjæringer, at enhver, som vil tro, har Beviser mere end nok. Den vantro Verden har ingen Undskyldning. Se nu bare paa Farisæerne! De kjendte jo alle hans herlige Undergjæringer, hvorledes han havde helbredet syge og opvakt døde; ved Forhøret for Øpperstepresten hørte de ham tage Gud til Vidne paa, at han var Guds Søn. Hvad Virkning havde det paa disse Stenhjærter? Da Jesus hang paa Korset, raabte de haanende op mod ham: Stig nu ned af Korset, saa skal vi tro dig! — Om nu Jesus havde taget dem paa Ordet? Om han var steget ned fra Korset? Ja, da var Jesus kun et Navn, et af de mange blandt alle Historiens døde og kolde Navne. Da havde Døden og Djævelen sejret. Hvad havde det da hjulpet, om Alverden havde troet. Den Tro havde ikke hjulpet en eneste en indenfor Paradisets Tærskel.

Hvad vilde vel Farisæerne have sagt? Sandsynligvis det samme, som de sagde engang før ved en lignende Leilighed: Du er besat af Djævelen; du gjør alle dine Gjæringer ved Djævelens Hjælp.

De vidste godt, hvem Jesus var; de følte, at han kom fra Himlen og at han var Guds Søn. Netop derfor hadede de ham, netop derfor maatte de saa ham væk fra Jorden. Før fik de ikke Fred i sin Sjæl et Dieblit. Thi hvem var de? De var Djævelens Børn — hvo som gjør Synd, er af Djævelen, siger Jesus —; hvad var deres Gjærning? De havde — som Jesus siger — gjort Guds Tempel og Bedehus om til en Røvehule. Jesu Renhed og Hellighed var en stadig Anklage mod deres Synd og Syfleri. Jesu selvfornektende Kjærlighed var Dødsdommen over deres Egenkjærlighed. Derfor maatte Jesus dø, og alle hans Disciple maatte stenes og myrdes.

Men der er ogsaa mangen ærlig og trofast Sjæl, som har bedt Gud om et Tegn fra Himlen. Til dem svarer Jesus: Her den, som gjør min Vilje, han skal erfare, om jeg taler af mig selv, eller om jeg er kommen fra Gud.

Den første Erfaring, du vil gjøre, naar du prøver paa at vandre Guds Veie og at gjøre hans Vilje, det vil være: Dette magter jeg ikke, jeg kan ikke finde Veien frem til Gud alene. Vi kan ikke bygge noget Taarn, som rækker ind i Himlen. Derfor er vi for jordbundne og trællebundne i Synden. Faldet var for dybt, vor Sjæl har lidt en ubodelig Skade. Der er en Higen og Tragten i Sjælens Dyd efter at naa opad og fremad til Gud, men Viljen er vek, og Sjælens Binge er knækket og brudt. Det er kun Gud, der kan løse Syndens Lænker og løfte vor Sjæl op i Himlen.

Det nye Liv, som skabes i dig, det er fra Himlen, det er fra Gud. Da vil du lære at forstaa Apostelens Ord: Herre, til hvem skal vi gaa uden til dig; du har det evige Livs Ord. Vi har troet og erkjendt, at du er Kristus, den levende Guds Søn.

Hvad en Indbydelse virkede.

(Indsendt ved S. C. S., Chicago.)

En Søndag Eftermiddag i Maret 1837 stod en Del Kirkegjængere udenfor en Kirkedør i Glasgow og ventede paa Gudstjenestens Begyndelse. Pludselig blev den høitidelige Søndagsstilhed afbrudt af et Par halvdrufne Mennesker, som kom tilsynne paa et nærliggende Gadehjørne og nu nærmede sig Kirken. Da de var lige ud for denne og saa den stille, ventende Forsamling, brød de ud i en skaldrende Latter og begyndte at synge en utugtig Vise. Nogle af Kirkegjængerne udtrykte deres Afsty derfor, andre gikrede deres Forundring over, at Politiet taalte slikt. Men en Dame, som havde sin halvbovksne Søn med, sendte denne efter de to Mænd, idet hun sagde: „Gaa og indbyd dem til at komme i Kirke med os.“

Gutten havde snart indhentet de to Mænd og udrettet sin Moders Grinde. Den ældste af dem begyndte at le og bande derover; men den anden, et ungt Menneske, taug stille og syntes at betænke sig. Gutten gjentog Indbydelsen; da saa Staffelen ham med umiskjendelig Bevægelse ind i Ansigtet og sagde: „Da jeg endnu ikke var ældre end dig, gif jeg ogsaa hver Søndag i Kirke med min Moder; men nu har jeg i tre Aar ikke været i Guds Hus. Jeg vil gaa med dig.“

Trods hans Vedsagers Indbendinger og Eder rev det unge Menneske sig løs og fulgte med Gutten. Smidertid var Kirkedøren bleven lukket op, man strømmede ind, og det unge Menneske fik Plads ved Siden af Damen og hendes Søn. Prædikenen var alvorlig og hjertegribende. Den stakkels Yngling lyttede opmærksomt, men syntes dybt nedslagen. Efter endt Gudstjeneste vilde han synde

fig bort, men Damen indhentede ham snart og sagde venligt til ham: „Har De en Bibel, unge Ven?“

„Nei, Frue,“ svarede han, „men jeg kan let skaffe mig en.“

„Naa, ja, men tag nu foreløbigt min Søns indtil De selv faar anskaffet dem en. Læs opmærksomt i den i Løbet af Ugen og kom saa næste Søndag igjen til Gudstjenestel. Det vil til enhver Tid være mig en Glæde at tilbyde Dem Plads i min Stol.“

Det unge Meneske stak takkende Bibelen i Lommen og skyndte sig bort.

Den næste Søndag kom og en Søndag til, men den fremmede viste sig ikke. Den fromme Dame, som i Mellemtiden havde bedet meget for ham, var dybt bedrøvet over hans Udeblivelse. Men paa den tredje Søndag mødte han igjen i Kirken. Han var nu anstændigt paaflædt, men saa bleg og syg ud. Efter Gudstjenesten lagde han i Tausshed den laante Bibel paa Guttens Plads og forlod hastig Kirken. Paa det hvide Blad forrest i Bibelen havde han med Blyant skrevet, at han i de to sidste Uger havde maattet holde sig inde paa Grund af Upasseligbed, at han nu vendte tilbage til sit Hjem i det sydlige England, men at han i al Ewigbed vilde vedblive at være Drengens Moder taknemmelig, for at hun havde hjulpet ham til at faa sin Sjæl frelst, og han stolede sikkert paa, at hun fremdeles vilde bede for ham.

En Række Aar forløb derefter og den ovenfor fortalte Begivenhed var vel næsten glemt, især efter at den fromme Kvinde var gaaet ind til den evige Hvile. Hendes Søn var imidlertid vokset op til Mand og gjorde Tjeneste som Skibslæge paa et engelsk Krigsskib. Lader os høre ham selv fortælle videre.

Det var i Efteraaret 1849, skriver han, at bort Skib laa for Anker udfor Kapstaden i Sydafrika. En Søndag roede jeg med en Ven ind til Byen og deltog i Formiddagsgudstjenesten. Ved dennes Slutning bad en Herre, der sad bagved mig, om Tilladelse til at se min Bibel, der laa foran mig. Et Dieblif derefter leverede han den tilbage igjen, og jeg forlod Kirken med min Ven. Vi var netop i Begreb med at træde ind i et Hotel, da den omtalte Herre indhentede os og spurgte, om jeg vilde unde ham nogle Minutters Samtale. Vi begav os ind i et affidseliggende Værelse paa Hotellet. Da vi havde taget Plads, saa han længe paa mig og brast omsider i Graad. Efter at han nogenlunde havde fattet sig igjen, spurgte han om mit Navn, min Alder og mit Fødested, og tilsidst, om jeg ikke som Gut en Gang paa en Søndag Eftermiddag havde indbudt en halvdrunken Helligdagsforagter til at gaa med i Kirke og tage Plads i min Moders Stol. Som et Lyn for Erindringen om Begivenheden igjennem min Sjæl, og Manden, for hvilken min salige Moder havde bedet saa meget. Han fortalte mig under dets Bevægelse sit Livs Historie, hvorledes han var bleven opdraget i Gudsfrøgt, men efter sin Faders Død

var kommen i slet Selskab og omsider som en fuldstændig Dmstreifer var havnet i Glasgow.

Vel havde han ofte følt bitre Samvittighedsnag, men havde ikke haft Mod og Kraft nok til at vende om. Da var hin Indbydelse fra min Moder kommen til ham. Mindet om hans Barndomsdage var dukket op i ham, og den Prædiken, som han hin Dag havde hørt, havde gjennemgystet hans Sjæl. Da han efter Gudstjenesten var vendt tilbage paa sit Kammer, var hans Sjæleangst stegen til en saadan Høide, at han blev ogsaa legemlig syg; men fra dette Sygeleie var han staaet op som et helt nyt Meneske. Bibelen, som han nu havde læst Dag og Nat, havde vist ham Veien til Frelse, og i Jesu Fortjeneste fundet Syndernes Forladelse og salig Fred. Derpaa var han vendt tilbage til sit Hjem; der havde han en velhavende Onkel. Af ham fik han Midler til at studere Teologi; men efter sine Studiers Afslutning var han traadt i Missionens Tjeneste og havde nu i flere Aar arbejdet i Sydafrika blandt de indfødte. I Kirken havde han kunnet kjende min Bibel, som jo 12 Aar i Forveien en Tid havde været i hans Hænder, og derfor havde han nu opsogt mig. Og nu — saaledes sluttede han sin Fortælling — ved De, hvem min Følgesvend var hin mindeværdige Søndag da De indbød mig til Kirke? Det var den berøgtede Jack Gill, der et Aar senere blev henrettet som Morder. O, hvor barmhertig Gud dog har været imod mig, at han rev mig tilbage fra Randen af den evige Fortabelses Afgrund og frelst mig som en Brand ud af Ilden.“

Et værdifuldt Norgesbrev.

(Over D. Nien skriver fra Drammen, Norge, under Dato af 17de Febr. 1902, nedenstaaende Brev til „Lutheraneren“. Vi tror haade bore yngre og ældre Læsere vil læse det med Interesse, da det giver et godt Billede af den norske Ungdom og den norske Lægmandsstand. Bekjendtskab med Forholdene i et andet Land vil kaste Lys over Forholdene i ens eget Land. Red.)

Den norske Ungdom.

„Den norske Ungdom staar fortiden paa et saa høit Niveau i almenmenneskelige Kundskaber som aldrig før. Marsagen til dette uhyre Opsving maa nærmest tillægges Skolerne — haade de vel uddannede Lærerkræfter, de mere fuldstændige Skolemateriale og den lange Skoletid. I de sidste Tider har Ungdommen haft Anledning til at lære Sprog. Det vækker saaledes tidt og ofte ogsaa stor Forundring blandt Lurister (Udlændinger), som reiser her, naar de snart sagt paa alle Kanter af Landet træffer unge Mænd og Kvinder, som mere eller mindre tilfredsstillende kan tale med dem i deres eget Sprog, thysk, fransk og engelsk. Det hændte saaledes for nogle Aar siden, at en Englænder kom op i en af bore Fjeld-

bygder, hvor han traf paa en Bonde — en meget ung Mand, som talte det engelske Sprog saa udmerket, at Englænderen spurgte, hvor længe han havde boet i England, medens den anden svarede, at han aldrig havde været udenfor Norges Grænser.

Der er nu oprettet høiere og lavere Skoler for alle kulturelle Virksomhedsgrene i Landet. Den norske Ungdom har aldrig været saa rustet til at optage Arbejdet i det godes Tjeneste, som den er nu. Den er ikke mere ærnerig end de forrige Slegter, kanhænde mindre, men den har Midlerne til sin Raadighed som aldrig før.

Men naar der saa spørges: Er den norske Ungdom mere from, mere moralsk end deres Fædre, saa maa vi med Bedrøvelse svare nei. Det vakte i sin Tid noksaa stor Opsigt, naar en berømt Mand sa: „Kulturen har aldrig formaaet at fremme Moralen“, men de ældre og nyere historiske Kjendsgjerninger viser, at dette Ord var sandt. Hvis Kulturen er bygget paa almenmenneskelige Kundskaber, saa magter den ikke at fremme Moralen; den kan nok til en vis Grad give Livet et finere Udseende, men den kan ikke rense Hjertet fra døde Gjæringer, og da er det lidet gavnligt at rejse Stenen paa Graven og polere den blank og bestrø den med Blomster; Graven maa renses, de døde Ven, som ligger i dette Venhus, som kaldes Menneskehjertet, maa kastes ud, eller de maa faa Liv. Det eneste Middel, hvorved dette kan ske, er „Evangeliet, som er en Guds Kraft til Saliggjærelse for hver den, som tror.“

Men kan vi dømme efter det, vi ser, saa er det et Faatal af vor Ungdom, som har Brug for Evangeliet, og især gjælder dette Østlandet. De er sjelden at se i Kirken, paa Opbyggelser og Missionsmøder. Man har i de sidste Tider dannet Ungdomsforeninger i de fleste Prestegjælder i Landet, men en ikke saa liden Del af Ungdommen protesterer mod kristelige Ungdomsforeninger. Dette skriver sig ikke fra den aabenbare Bantro; thi Fritænkeri af den Slags holder paa at kulminere blandt vort Folk. — Men det er en aaben Verdslighed og Selsindighed, et overfladisk Syn paa Livet og Livsværdierne.

Ungdommens Forhold til Kristendommen er saaledes egnet til at vække Bekymring hos os ældre. Vi søger efter Midler mod disse Onder, vi spør, hvordan det skal gaa med de kommende Slegter. Men idet vi gjør disse Spørgsmaal, maa vi tage ind over os endel af Skylden, vi har for endel sluppet Tøilerne ud af vore Hænder. Det fjerde Bud ligger nede, og det maa op i Dagen, hvis vi skal have Haab om et bedre Liv blandt vore unge. Prester og Lærere er heller ikke uden Skyld, idet mange af dem har behandlet Kristendommens Sandheder overfladisk. Men trods alle disse Brøst, saa har vi dog en Skare af Ungdom, som lover godt for vor Fremtid. De søger efter Evne at løse de kristelige Opgaver, som er dem givet, og deres Virke er til Betsignelse.

Den norske Lægmandsstand.

Saa et Ord om den norske Lægmandsstand; den er

sterkt grupperet, da Partivæsenet er noksaa fremtrædende i Landet; men jeg vil kun holde mig til den Del af Lægmandene, som er bekendtsestro. Den norske Lægmandsstand har nu ført en Kamp for sin Frihed i over 100 Aar, og den har kæmpet sig frem Tomme for Tomme, indtil den nu er bleven en betydelig Magt inden det norske Folk. Det synes, som om det Ord, som afdøde Biskop Bugge sa til Elling Eielsen, er gaaet i Opfyldelse: „Hold kun ved, thi Fremtiden er din.“ Den norske Lægmand var i lange Tider Gjenstand for Had og Misundelse fra en stor Del af Presteskabet og Lærerstanden, ligesom de var Gjenstand for Had og Foragt af de høiere Samfundslag. Deres hovedjagelige Virkefelt blev derfor fra først af i de lavere Lag i Samfundet. Saaledes stammer den hele Bevægelse fra neden. Hierarkiet holdt sig længe overfor Bevægelsen, men i Midten af forrige Aarhundrede blev det for en stor Del knækket, da de store Vækkelser gik over vort Land. Magtbegjæret er vel endnu hos endel af Presterne, men Magten er taget fra dem. Alle Forsamlingslokaler staar aabne for Lægmandene, og der er neppe noget Kirkestyre i Landet, som vil vove at lukke Kirken for en anerkjendt Lægmand. En stor Del af Lægmandene har i de sidste tyve Aar holdt fuldstændig Skridt med Folkeoplysningen; mange af dem har repræsenteret store Tillidskøber i Landet og udført sin Gjærning med megen Dygtighed — de kan saaledes ikke med nogen Ret skjældes ud som Laaber og Landskrøblinger.

Af dem, som indtager en fremstødt Plads som Prædikanter, vil jeg nævne Faste Svendsen, Blokter i Fredrikshald; Paul Gerhard Sand, Edin Holme, Indremissionssekretær i Drammen; Anders Nilsen i Borsgrund; Peder Nordfletten, Lesje; Ole Gaataa, Telemarken; Andreas Lavik, S. Aaasdal.

Bortset fra Sprogstudiet, saa staar disse Mænd fuldstændig paa Høide med Teologerne i de Kundskaber, som angaar Kristendommen — ikke alene det, at de kjender sin Bibel fra Perm til Perm, men de har gransket noksaa indgaaende dogmatiske, exegetiske og kirkehistoriske Verker.

Jeg vil ogsaa efter det Kjendskab jeg har, pege paa de forskjellige Eiendommeligheder i deres Begavelser. Faste Svendsen er udentvil fortiden Norges første Taler; han har alle Betingelser som Prædikant; han har et overmaade sterkt Organ og tilligemed vakkert. Han fører et greit, godt Sprog, egte trønderisk; hans Fremstillingsform er meget god, og hans Greb i det praktiske Liv er forenet med en god Logik; men den Egenkab, som er mest udpræget hos ham, er hans sterke Fantasi, thi han kan paa staaende Fod gribe passende Billeder fra alt muligt omkring sig og anvendeliggjøre dem paa en glimrende Maade. Da han for endel Aar tilbage kom ned fra Trondhjem til Kristiania for at holde endel Foredrag, saa det ud, som Maskerne blev sat i Bevægelse. Naar han talte, blev Kirker og de største Forsamlingshuse fyldt til Trængsel og store Skarer gik ofte tilbage uden at komme ind. Og det almindelige Omdømme blandt Folket, naar de gik til-

bage fra Møderne, var: Aldrig har vi hørt noget slikt. En af vore Biskoper sagde til nogle af sine Venner efter at have hørt Svensens Foredrag: „I dag har vi hørt Norges største Kraft.“ Kun Skade, at denne Mand paa Grund af sin Livsstilling for en væsentlig Del har maattet slutte op med sin Reisevirksomhed.

Paul Gerhard Sand har ogsaa sine Eiendommeligheder. Han er den bibelsterke Mand, en fin Logiker, men i hans Logik er altid indesluttet en hel Del vækkende Momenter. Han er en af dem, som har seet megen Frugt af sit Arbejde. Hundreder af vort Kristensfolk skriver sin Omvendelse fra den Tid, de hørte Sand; men ligesaa mange er blevet løst og har fundet Fred i Evangeliet ved hans Forkyndelse. Han har altid havt for Øie, naar han er kommet paa et Sted, hvor Hjerterne har været modtage-

høre hans klare og vækkende Forkyndelse af Guds Ord. Da han for nogle Aar siden var Lærer ved S. Frøhens Prædikantsskole, holdt han ved et Kursus 50 Foredrag over de forskjellige Afsnit af Guds Ord. Disse Foredrag gjorde et Indtryk paa Eleverne, som vistnok af de fleste aldrig vil blive glemt. Kun Skade, at han er blet saa gammel. Maatte Gud opvække iblandt os mange slige Mænd.

De Gaatau er vist en af Landets lærdeste Lægmænd, idet han gif en Tid paa Universitetet, hvor han tilegnede sig adskillig Sprogkundskab, særlig græsk. Ved Siden af har han tilegnet sig store Kundskaber paa egen Haand. Han er en Tankens Mand; hans hele Personlighed vidner om kristeligt Alvor. Hans Foredrag er ildfuldt,

Den vigtigste forretningsgade i Byen San Juan, Porto Rico.

lige for Guds Ord, at han har stanset paa det Sted en længere Tid, saa de har faaet høre den hele Sandhed fremstillet i dens Enkeltheder, og derved er meget bundet. Han er i de senere Aar blevet adskillig svækket og har saaledes maatte stille noget ind med sin Virksomhed.

Edin Holme er en ung Mand i sin bedste Kraft; han samler altid mange Folk om sig, og paa Grund af det nydelige Sprog og den fine Logik, han fører, er han bedst skikket for et dannet Publikum. Han har i de senere Aar talt nok saa meget ved Aftenmøderne i Kristianias Kirker; han har ikke bare Talens Gave, men han har ogsaa gjort sig bemærket som Forfatter, særlig for hans vakre Sprog og hans fine Stilform. Han er en stor Kraft i Indremissionen, særlig paa Østlandet.

Anders Nilsen i Børsgrund begynder nu at blive gammel. Men det lønner sig at gaa et Stykke Wei for at

klart og greit, men hans Tid er meget beslaglagt af de mange Gjøremaal, han har i sin egen Hjembygd.

Nordsetten er en af de Lægmænd, som har virket længst baade for den indre og den ydre Mission, og har seet megen Frugt af sin Virksomhed. Han har særlig sin Styrke i at aflæde en Synder alt hans eget; men saa kan han ogsaa fremstille Evangeliet slikt, at hvis der ikke hos Tilhørerne er særlige Sjælesygdomme, som staaar iveien, saa ledes de uvilkaarlig til at tro Naaden i Kristus.

J. Traasdahl har jo som bekendt bundet et stort Navn baade som Prædikant og som Forfatter; men han har i det sidste trukket sig adskillig tilbage fra Virksomheden.

Andreas Davik er fortiden den ledende Kraft i det vestlandske Indremissionsforbund. Dette Forbund staaar ikke under det geistlige Embede, men det virker i fide-

ordnet Tilslutning til Embedet. Forbundet er nu nok saa mægtigt, idet det omfatter den største Del af Vestlandet.

Det moralske Liv blandt den norske Lægmandsstand.

Efter disse spredte Træk vil jeg i Korthed meddele lidt om det moralske Liv inden den norske Lægmandsstand; thi jeg formoder, at mine Landsmænd har læst enkelte Presters, og især Presten Kristofer Bruuns Angreb paa den norske Pietisme, og da maa de have faaet et nok saa daarligt Indtryk af vort Liv. Hertil vil jeg svare: Efter den Kjendskab, som jeg har, og den er ikke saa ringe endda, idet jeg i over tyve Aar har gennemreist de mest befolkede Strøg i Landet, saa er Livet godt. Jeg har paa den Tid opdaget kun nogle enkelte aabenbare Fald inden den læge Vidnesfare, som tilhører vor Kirke. Enhver rettænkende, upartisk, fordomsfri Mand i Landet vil aflægge det Vidnesbyrd, at den norske Pietisme er Samsfundets Salt; tag den bort, og det norske Folk vil inden kort Tid gaa sin moralske Undergang imøde.

Saa et Ord tilslut om vort Folks Forhold til Statskirken. Det skal medgives, at det norske Folk har holdt længe fast paa den statskirkelige Institution, og især saalænge man havde sige Mænd ved vort Univerситet som Johnson og Caspari; thi de havde en Indflydelse paa Studenterne, som ingen anden af Professorerne har havt indtil denne Dag. Ved deres Bortgang led den norske Kirke et stort Tab. Man forsøger at erstatte dette Tab ved Omorganisation og nye Reformers i Kirken; men døde Reformers kan ikke erstatte Tabet af Liv. At Irrationalismen er i Anmarsch hos os, derpaa kan vi ansøe nok saa klare Beviser fra vore Teologer og særlig blandt de yngre. Særlig har Dr. Garnæks Bog pustet Ild i de Gnister, som allerede før var tændt. Det vil saaledes ikke forundre os, om vi i den nære Fremtid faar høre fra vore Prædikestole Fornegtelse af Kristi Gudsdom, Fornegtelse af den Helligaand, og Fornegtelse af Selvedstraffen. Og naar dette begynder at gjøre sig merkbart i den private og offentlige Forhold, saa kommer Omvæltningerne, og ingen Magt kan hindre dem. Kristenfolket baade paa Øst- og Vestlandet har allerede begyndt sine Forberedelser i nok saa vid Udstrækning. Den kristelige Forenings- og Samsfundstankte slaar mere og mere til høi Lyd, og der vil uden tvivl blive en Masseudtrædelse af Statskirken. Thi heldigvis er den store Del af det norske Kristenfolk saavidt befæstet i sin Tro, at de ikke sælger sin Overbevisning til Rationalister for en saa billig Pris og lader sig betjene af dem.

Men forat de ikke skal faa altfor daarligt Indtryk af den norske Geistlighed, vil jeg tilslut meddele, at der er en stor Flok af dem, som deler vor Tro og staar med os i Kampen, eller rettere sagt, gaar før os i Kampen. Af disse skal jeg særlig nævne Biskop Heuch og Sogneprest Landberg. Disse Mænd er vi megen Tak skyldig for den Protest, de har afgivet mod de rationalistiske Strømninger.

Svorledes Kineserne holder sig varme.

Vi har Trægulbe i vore Værelser for at gaa paa; paa mange Steder har man desuden Teppe paa Gulbene, for at det skal være varmere og behageligere at gaa, og om Vinteren gjør vi op Ild i vore Øvne for at varme hele Værelset og alle dem, som er inde. En Kineser bruger hverken Gulbe eller Teppe. Han forsyner sine Støvler med en to Tommer tyk Saale — saa har han Gulb under sine Ben. Naar det er koldt, har han det ene Klædningsstykke over det andet og indhyller sit Hoved og Hals i en uhyre stor Hætte.

Svis det er saa koldt, at han maa have Ild, saa gjør han ikke op Varme til hele Familiens Bedste, men anbringer glovede Kulstykker i de Metalindretninger, som han bruger til Fodskammel, og er han ude, bærer han en liden Beholder med smaa Kulstykker indenfor sine rummelige Klæder.

Den øvrige Familie kan naturligvis gjøre det samme. Det tør gjerne hænde, at den kinesiske Waade at varme sig paa er lige saa god som vor, skjønt vi vel ikke vilde like at blive tullet ind i saa mange Klæder, at vi blev næsten hjælpeløse.

En Kineser er rent et kosteligt Syn i den kolde Aars-tid, og naar et lidet Barn er klædt i sine Vinterklæder, er det rigtig en komisk Skikkelse. De har jo da saa mange Klæder paa sig, at de maa holde Armene næsten ret ud. Falder Kineseren overende i sige Habit, er han i en ligesaa hjælpeløs Forfatning som en væltet Skildpadde eller Gaasunge. Men siden han er Kineser, bryr han sig ikke om at gjøre sig unødige Anstrengelser; han bliver ligende med Benene i Beiret, rolig og tilsyneladende ganske tilfreds, til der kommer en, som synes, han faar hjælpe ham op igjen.

Fra Fuglenes Verden.

Kanarifuglen er svært ræd af sig, og det er ikke sjelden, den dør af bære Rædsel. Men ogsaa fra den Regel er der en Undtagelse. En Mand i Long Island havde en Kanarifugl, som for en Tid siden blev angrebet af en Mus, som kom lige ind i Buret til den. Istedensfor med en Gang at give sig lagde Fuglen for Dagen, at den vilde slaas; med sit Neb begyndte den at anfælde Musens Hoved, og skjønt den blev bidt flere Gange, lykkedes det den altid at komme undaf; ja, tilsidt fik den virkelig dræbt sin Fiende. Efter Slaget satte den kjække Fugl sig op paa Burets øverste Binde og sang af Glæde i flere Minutter, som om den vilde festligholde sin Seier. Da en af Folkene i Huset, som havde været Dienvidne til denne Kamp, tog den døde Mus ud af Buret, hoppede Fuglen ned fra Binden og huggede sin døde Fiende i Hovedet, hoppede saa op paa Binden igjen og fortsatte sin Seierssang.

De to Brødre.

(Fortsættelse).

Næste Morgen, kort efter Frokost, tog Rusinerne Willy afsted med sig; Lord Rythesdale havde lagt Beslag paa Evelyn, saa han ikke kunde blive med. Udsigten fra Klippens Top var overmaade skøn. Udbredt foran dem, saalangt Øiet kunde naa, laa Havet funkende og glitrende i Sollyset. En let Bris krusede de tunge Bølger, som uophørlig skyllede op mod Stranden, og hist og her saaes smaa Fiskerbaade at vugge sig lig hvide Fugle; der var idetheletaget saa yndefuldt der-

combe, skjønt han aldrig havde seet ham før. Lige fra Barndommen af havde han og Evelyn været fortrolige Venner, skjønt denne var adskillige Aar ældre end sin Fætter. Evelyn var ligesaa glad ved at se ham, og de var snart i ibrig Samtale. Men idet den unge Lord vendte sig om, faldt hans Blik paa Willy, der stod i den anden Ende af Bærrelset og kjærtegnede en stor Jagthund, som var fulgt med sin Herre ind.

„Saa det er din lille Bror, formoder jeg? Jeg har hørt Tale om ham. Hør Evelyn, hvilken morsom Liden Krabat han er!“ Evelyn lo. „Kom herhen, Willy,“ sagde han, „og lad mig forestille dig for din ny Fætter.“

„Du vidste ikke, du havde en saa bjørneagtig Fætter, gjorde du?“ sagde Lord Liscombe, da Willy nærmede sig ham. „Jeg ser, du er glad i Gunde — hvad?“ tilføjede

En Landsby i Porto Rico i det indre af Landet.

oppe, at Willy næsten ikke kunde løsrive sig. Den Dag ankom der mange Gjester, alle fremmede for ham; men han følte sig meget vel tilmode mellem dem. Hvis han nogensinde i sit Liv var i Fare for at blive bortskjæmt, var det nu, for han var eneste Barn i Huset, og sølgelig blev der gjort stort Bæsen af ham. Evelyn forestilte flere Gange sine Rusiner dette; men de lo kun af ham og sagde, at det var umuligt at faa Willy bortskjæmt. En Aften, da Evelyn klædte sig til Middag, og Willy var hos ham, hørtes en voldsom Banken paa Døren, og før han havde Tid til at besvare den, blev Døren uden videre Ceremonier aabnet, og en vakker, staut ung Mand traadte ind. „Hallo, Evelyn! hvorledes lever du, gamle Kamerat? Glad ved endelig igjen at træffe dig her!“

Willy forstod straks, at dette maatte være Lord Lis-

combe, og strøg hans lille Doffehoved; „ikke bange for en rigtig stor, er du?“

„Jeg liker bedst store,“ svarede han og saa halvt undselig op paa ham.

„Saa! du er netop af den rette Sort, ser jeg! Kom med mig, saa skal jeg vise dig en anden“; og han tog ham afsted med sig til sit eget Bærrelse, hvor der var en endnu sjeldnere og smukkere Udgabe af en Gund. Det er ikke formeget at sige, at han og Willy fra nu af var faste allierede, og at han ganske vist ikke dannede nogen Undtagelse fra deres Antal, der gjorde sit bedste for at skjæmme ham ud. Ugen forløb hurtig og behagelig; hver Dag bragte en eller anden ny Fornøjelse. Det var med meget blandede Følelser, Willy sagde Farvel til dem alle, og det uagtet han skulde reise med Evelyn tilbage til sit

kjære Mlifton. Han kunde ikke lade være i sit stille Sind at sammenligne den Gilsen, Lady Cairne og Laura gav ham, med den Modtagelse, han havde faaet i „Towers“; men han glemte snart alt andet i sin Glæde over at gjense „Mop“ og „Snowdrop“ og at kunne give Mrs. Humphreys en Beskrivelse af alt, hvad han havde oplevet.

Da Evelyn og Willy en Ugestid efter sin Tilbagekomst sad sammen paa Verandaen en Aften, sagde Evelyn pludselig: „Seg har en Nyhed at fortælle dig, Willy; din Ven, Harry Wyndham, kommer snart hertil igjen. Han siger ikke hvilken Dag; men det bliver ialfald i denne Uge.

„Na, hvor morsomt! Jeg er saa glad, for jeg holder saa af ham!“

De passerede om forskellige Ting, til Willy til sidst sagde: „Evelyn, der er noget, jeg saa gjerne vil bede dig om; vil du lobe mig ikke at blive vred paa mig for det?“

„Det kan jeg ialfald lobe — saa sig frem!“

„Jeg ønsker saa, at du vil lade mig saa Lov til at se Johnny endnu engang. Jeg har saa ofte tænkt paa ham idet sidste, Evelyn; han har ingen Mor nu mere, ved du; jeg har saa ondt af ham.“

„Men det har heller ikke du, mit Barn, hvis vi skal tale om det,“ svarede Evelyn kjærlig; „hvad?“

„Men jeg har dig,“ sagde han og saa op paa ham med et saa kjærligt og tillidsfuldt Blik, at Evelyn uvilkaarlig trak ham nærmere ind til sig. Havde han da opfyldt det Sverv, hans Far havde betroet ham? Dette sjøde, barnlige Svar syntes at sige det. Det var ham meget dyrebart — en fuld Belønning endog da. Han vovede ikke at tænke paa, hvad hans eget Liv vilde blive nu, hvis denne skjønne lille Blomst nogensinde skulde visne bort ved hans Side.

„Det er ganske forunderligt, Willy,“ sagde Evelyn til sidst, „at du netop nu skulde komme til at bede mig om dette, for det er bare nogle saa Dage siden, den Tyr Cave atter blev grebet i Wildtbyveri, og jeg maatte overlade ham i Lovens Hænder. Den gang vil han ganske vist blive transporteret, og hvad der saa skal blive af hans Gut, ved jeg ikke; men jeg lover dig, at du i ethvert Tilfælde skal faa se ham.“

„Tak, kjære Evelyn!“ udbrød Willy taknemmelig; „det var snilt af dig!“ Og kort efter gif de ind.

I Løbet af Ugen gjorde Sir Evelyn Efterspørgsler angaaende Johnny Cave, og da han hørte, at han var i en høist elendig Forfatning, gav han Wilson Fuldmagt til at underhandle med en Kone, der boede i et af de smaa Skovhuse, om at tage ham i Logi; han vilde da sende ham i Skole, til han var gammel nok til at arbejde for sig selv. Han gjorde dette hovedsagelig for Willys Skyld, men sagde endnu ikke et Ord derom til ham.

Allt blev ordnet tilfredsstillende, og næste Søndag fik Johnny Bud om at komme op til Hallen. Willy var tilfældigvis alene i Haven; Tjeneren udpegede for ham,

hvor han vilde finde ham, og gif derpaa tilbage. Willy saa op, men gjenkjendte ham ikke i første Øieblik; han var saa pent Klædt, saa ren og ordentlig, ganske forskjellig fra det elendige, forføjte Barn fra før.

„Er det virkelig dig, Johnny?“ udbrød han endelig fornøiet. „Hvor pen du er!“

Johnny forklarede ham ibrig den hele Sammenhæng, og hvem af de to, der glædede sig mest over Sir Evelyns Betænkksomhed og Godhed, vilde være vanskeligt at sige. De havde været saa optaget af hinanden, at de ikke havde bemærket, at de var blevet iagttaget og det just ikke med venlige Øine. Lady Cairne, der passerede gennem Haven, saa dem tydelig, og et noget ondskabsfuldt Smil spillede om hendes Mund. Hun vidste, Evelyn havde forbudt Willy at have noget som helst mere med Johnny Cave at gjøre; han havde selv jagt hende det. Dette var da en ligefrem Uhdighed — ja, og et Bedrageri ogsaa, da han naturligvis havde valgt dette affides Sted for ikke at jees eller høres fra Huset. Hun gif lige ind, og da hun ikke saa Evelyn, opjagte hun ham i Studer-værelset. Han sad der og skrev.

„Hvad synes du, Evelyn?“ udbrød hun i stort Oprør. „Hvad tænker du vel, jeg netop har seet?“

Han for forfærdet sammen og spurgte hurtig, om der var noget paafærde.

„Du kan nok spørge derom. Jeg har netop seet Willy tiltrods for, hvad du har befalet ham, sidde i det nederste Usthus med den Ussling, Johnny Cave. Naa — hvad siger du saa til det?“ spurgte hun lidt vel triumferende.

„Det er alt sammen i sin Orden, Tante Cairne,“ svarede Evelyn findig, uden ganske at kunne skjule sin Stadfærd over hendes Nederlag. „Jeg gav ham Lov til at komme op og besøge Willy. Jeg har ordnet det saa, at han skal bo hos gamle Jane Simpson, saa du maa ikke blve forbauget, om du undertiden skulde se ham her.“

Sendes Naade var lynslagen. „Evelyn!“ udbrød hun til sidst, „hvorledes kan du — hvorledes vover du at løbe en saadan Resti? Hvad kan ikke Følgerne blive, hvis du tillader Willy at omgaaes med en saadan Skabning som ham!“

„Det vil ikke gjøre Willy nogen Skade,“ svarede han med et roligt Smil. „Hvorvidt den anden vil drage den Fordel, han burde, af nu og da at være sammen med hgm, vil Liden vise.“

Lady Cairne trak sig slagen tilbage. „Det er forfærdeligt!“ udbrød hun til Laura; „aldeles vanbittigt af Evelyn! Men der er ingen Mening i alle hans Urime-ligheder, naar det gjælder det Barn!“

Dagen efter rejste Lady Cairne og Laura i et tre Ugers Besøg til Edinburgh, og samme Aften ankom Harry Wyndham. Det var lykkelige Dage for Willy, mens disse tre var alene sammen; og Liden gif kun altfor hurtig for dem.

Til sidst kom der Brev fra Lady Cairne, hvori hun sagde, at hun vilde komme tilbage til Mlifton førstkom-

mende Torsdag, og at hun haabede, Evelyn ikke havde noget imod, at hun medbragte en forældreløs Slegtning af sin kjære afdøde Mand, forat hun kunde hvile ud et Par Dage paa den lange Rejse til London.

„Godt gjort!“ udbrød Garry. „Det kalder jeg temmelig udspekuleret. Hun har ikke engang givet dig Tid til at gjøre Indvendinger, da det idag er Tirsdag.“

„Seg formoder, hun tænkte, der ikke var nogen Frygt for det,“ svarede Sir Evelyn let, idet han forlod Frokostværelset og gik for at give de nødvendige Ordre til Husshovmesteren.

„Sagde Tante Cairne Torsdag?“ spurgte Willy i en Tone, som — ham selv uafvidende — fortraadte en hel Del.

„Ja, hun gjorde virkelig det,“ svarede Garry Wyndham leende. „Du ser saa alvorlig ud som en Dommer ved Tanken derom, Willy. Hvad er veien?“

„Seg har haft det saa hyggeligt i al denne Tid sammen med dig og Evelyn.“

Disse simple Ord sagde tydelig nok, hvad Barnet mente.

„Men det vil ikke gjøre nogen Forskjel med Hensyn til det, Gutten min. Seg kan svare for mig selv og for Evelyn ogsaa, er jeg vis paa.“

„Nei, jeg ved, det vil ikke det; men det vil alligevel blive anderledes.“

I dette Dieblif kom Sir Evelyn tilbage, og Samtalen forandrede.

„Willy synes just ikke at længes efter Torsdag,“ bemærkede Garry, da han var gaaet til Prestegaarden. „Han siger, at han har haft det saa hyggelig sammen med dig og mig, hvilket jeg formoder vil sige, at han ikke venter at faa det ganske ligedan nu.“

„Sagde han det? Seg undrer mig aldeles ikke over det. Det er ganske ufatteligt, at Tante Cairne kan vedblive at føle en saadan Uvilje for det Barn, som hun gjør. Seg kan aldrig opdage, at han med Vilje giver hende nogen Anledning til det.“

„Det er skammeligt!“ udbrød Garry. „Seg har ofte lagt Merke til det. Og et saadant Barn som Willy! Men jeg synes at huske at have hørt for længe siden, hvor umaadelig forbitret hun var over hans Mors Komme hertil. Det fordrev hende, ved du; og jeg formoder, det er Grunden til, at hun ikke kan taale ham.“

„Meget sandsynligt. Og jeg tror tillige, at hun ærgrer sig over det Bæsen, alle gjør af ham, og endog over min Kjærlighed til ham. Du kan ikke tro, hvor ofte hun har forsøgt at stifte ondt mellem os.“

„Er det muligt? Seg troede dog ikke, hun vilde have bobet det.“

„Jo, gjentagne Gange; men det er aldrig lykkedes hende. Naa ja, denne Tingenes Tilstand vil ikke vedblive for bestandig! Naar engang den nye „Lady Alliston“ viser sig,“ tilføiede han leende, „maa Tante Cairne finde sig i at fortrække. Seg tror, jeg maa have gjort min Pligt da!“

Det som han talte, troede dog Garry, at hans Ord blot kunde hentyde til en Person, og han forandrede hurtigt Samtalen.

Da Willy kom hjem om Eftermiddagen, sad Evelyn og hans Ven paa Verandaen med sine Aviser, og Garry kunde ikke lade være at bemærke den kjærlige Maade, hvorpaa Evelyn hilste ham; og skjønt han ikke kunde høre hans Ord, følte han sig vis paa, at han tænkte paa deres Samtale om Morgen.

Tiende Kapitel.

Torsdag kom, og Lady Cairne indfandt sig atter paa Alliston. Willy var den Eftermiddag bleven længer end sædvanlig paa Prestegaarden for at lege med sine Kamerater og kom ikke tilbage, før det var Tid til at gaa ned efter Middagen. Sir Evelyn modtog imidlertid sin Tante pligtmæssig, da han kom ind i Salonen; for ogsaa han havde været ude, til det var Tid at klæde sig om til Middag. Straks efter traadte Laura ind og bag hende den unge fremmede Gjest. Lady Cairne vilde netop til at forestille hende for ham, da han gik raast imod hende, tog hende hjertelig i Haand og sagde: „Er det muligt? jeg tager ganske vist ikke Feil?“

Farven steg op i hendes Kinder, idet hun hævede sine Øine op mod ham i undselig, men glad Overtæffelse og svarede: „Seg kan neppe tro det. Seg havde ingen Ide om, at jeg skulde faa Dem at se her.“

„Hvorledes? hvad er alt dette?“ udbrød Lady Cairne og ilede til. „Hvor i Verden har du nogenjinde seet Marian Leslie før, Evelyn?“

„I Skotland havde jeg den Fornøielse; vi var Rejsekamerater paa Jernbanen en meget mindeværdig Dag; men jeg havde ikke turdet haabe, at vi skulde mødes igjen her. Du maa være saa snil at forestille os formelt for hinanden, Tante Cairne,“ tilføiede han uden at bemærke den Sky, der trak sammen paa hendes Naades Pande.

„Brøvl!“ udbrød hun pirrelig, „et rent Barn, som hun er. Seg har sagt dig hendes Navn, Evelyn, — Marian Leslie; hun kan naturligvis ikke andet end vide dit.“

Garry Wyndham havde været en taus, men meget interesseret Sagttager af denne lille Scene; han morede sig kostelig over Lady Cairnes øiensynlige Misfornøielse og Utaalmodighed. Willy havde ofte talt til ham om deres ukjendte Rejsekamerat; og da han betragtede det nedadvendte Ansigt, maatte han ogsaa indrømme for sig selv, at ingen Beskrivelse af hende havde været overdreven.

„De har ikke glemt Deres lille Ven; har De?“ spurgte Sir Evelyn. „Han taler endnu ofte om Dem.“

„Nei, aldeles ikke; jeg vilde netop spørge efter ham. Er han her? Og skal jeg faa ham at se?“

„Ja, han kommer ind efter Middagen. Tænk Dem blot hans Forbauselse, naar han ser Dem!“

Netop da blev de kaldt tilbords. Sir Evelyn hør

straks Miss Leslie Armen, Lady Cairne fulgte efter med Mr. Wyndham, og Laura maatte for engangs Skyld gaa ind alene. Det var maaske heldigt for May, at hun ikke saa Lady Cairnes Ansigt, da Sir Evelyn satte sig ved Siden af hende og straks begyndte en ligefrem og livlig Samtale med hende. Trods alle Lauras Anstrengelser kunde det ikke lykkes hende at fængsle hans Opmerksomhed. Sagen, der bemærkede den unge Piges ukunstlede, værdige Ro og Fatning, vilde have tænkt, at det var første Gang i sit Liv, hun havde seet noget halvt saa pragtfuldt som dette hverdagslige Middagsbord paa Alliston den Aften med sin fine Damast og sit glitrende Sølv, sine Blomster og Lys, sin Række af Tjenere og de mange forskellige og udsøgte Retter, der alt dannede en fuldstændig Modsatning til Simpelheden i den gamle stoffe Prestegaard, som hidindtil havde været hendes Hjem. Kun i den allerførste Tid havde hun seet noget af Verden udenfor, da hun havde opholdt sig nogle saa Maaneder i Edinburgh i Huset hos en Veninde. Da Desserten var kommen paa Bordet, ringedes der som sædvanlig efter Willy. Han kom næsten siebliffelig med noget mere end sin sædvanlige Ro; Lady Cairnes Nærværelse øvede altid en slags hemmende Virkning paa ham. Hans Die faldt paa Marian Leslie; han stirrede overrasket paa hende et Øieblik, og med et lidet Glædeskrig og et ubilkaarligt „Na, Evelyn!“ ilede han derpaa hen til hende, slyngede Armene om hendes Hals og kyskede hende kjærlig. Hun lod til at være næsten ligesaa fornøjet som han og gjengjældte varmt hans Kjærtegn.

„Nei, hvorledes kom De hertil? Evelyn, er du ikke glad? Vidste du det iforveien?“ udbrød han og vendte sig mod ham med straalende Øine.

„Nei Willy,“ svarede han og saa smilende paa de to. „Jeg blev fuldstændig ligesaa overrasket som du; men jeg vilde ikke sige dig det, for jeg ønskede at se, om du gjenkjendte din Veninde fra Jernbanen.“

„Jeg kunde aldrig glemme hende, Evelyn! Jeg har den lille Bog i god Behold, som De gav mig,“ tilføiede han hvistende, „og jeg har læst den om igjen og om igjen.“

„Naa, Willy,“ udbrød Lady Cairne ærgerlig, „dette formoder jeg, du anser for en passende Maade at møde din Tante paa efter en Maanedes Fraværelse. Det er ikke denslags Behandlingsmaade, jeg har været vant til.“

„Na, Tante Cairne, tilgiv mig; jeg blev saa overrasket!“ og han gik hen til hende og rakte uskyldig Ansigtet op for at kysse hende.

„Nei Tak!“ svarede hun og vendte sig koldt bort. „Kjærtegn, som bedes om, er ikke værd at have. Du kan behandle andre Folk anderledes, ser det ud til.“

Hvilken Lyst Harry Wyndham havde til at sende sin Tallerken i Sovedet paa hende; det vilde have været en saadan Rettelse for hans Følelser i det Øieblik. Det gik ikke Willy bedre hos Laura; hun tog ham netop i Gaand, det var alt. Og han vendte tilbage til sin Plads ved Evelyns Side med et modfaldent, ængsteligt Blik, som om han havde gjort sig skyldig i noget rigtig frygteligt;

men den kjærlige Maade, hvorpaa Broren traf ham ind til sig, beroligede ham i høi Grad. Næsten straks efter reiste Lady Cairne sig fra Bordet.

„Marian,“ jagde hun, da de var kommen ind i Salonen, og nogle saa Ord var bleven udvekslet mellem hende og Laura, „jeg er vis paa, du maa være træt efter Reisen, og disse sene Maaltider er ogsaa noget, du aldrig har været vant til; du kan gaa tilfængs nu, hvis du har Lyst. Kan du finde Veien, tror du?“

„Jeg tænker det,“ svarede May og vendte sig nølende bort fra det Vindu, ved hvilket hun havde staaet og beundret de yndige Terrasser og Gaver med sine pragtfulde Blomster. Men det var et altfor tydeligt Vink; og hendes Frygt for Lady Cairne og Laura var saa stor, at hun ikke turde tænke paa andet end at rette sig derefter. Hun mødte Willy i Trappen. Han var som sædvanlig bleven nogle Minuter hos Evelyn og skulde nu gaa tilfængs.

„Jeg er bange, jeg ikke finder Veien,“ sagde hun; „vil du vise mig den?“

Han spurgte leende, paa hvad Kant hun troede, det var, da der var mange Værelser i Huset, som han ikke engang havde seet. May beskrev det, saa godt hun kunde.

„Da maa det være et af Værelserne paa den søndre Terrasse; saa er det denne Vej,“ og han førte hende hen gennem flere lange Korridorer og kom tilsidst til det rette.

„Godnat,“ jagde han kjærlig, da de et Øieblik stod sammen ved Døren. „Svor glad jeg er over, at De er kommen!“

„Ja, er det ikke forunderligt? Da Lady Cairne sagde mig, at jeg skulde blive to Dage hos hende paa Alliston drømte jeg lidet om, hvem jeg skulde træffe her.“

Smidlertid udbredte hendes Naade sig for Laura over Willys utilgivelige Opførsel mod hende, som Evelyn som sædvanlig ikke havde taget den mindste Notis af, og over det absurde Væsen, han havde gjort af Marian.

„Naa, i ethvert Tilfælde,“ bemærkede hun, „behøver han ikke imorgen at tage hende tilbords, for da er Charlotte Rivers her, og næste Uge kommer Herberts, ved du, og desuden to Venner af Evelyn.“

„Ja, men da er jo Marian reist. Disse Folk i London sagde ganske bestemt Lørdag; gjorde de ikke?“

„Jo, heldigvis. Hun vil være vel herfra, før de kommer; men jeg tænker, vi ogsaa skal have haft nok af hende da. Giv Laura, at du altid holder Die med hende og har hende i Nærheden af dig, naar jeg ikke er tilstede; hun er meget tilbøielig til at pege sig frem, ser jeg.“

Netop da kom Herrerne ind.

„Marian Leslie ønskede at trække sig tilbage,“ sagde Lady Cairne til Sir Evelyn. „Hun er saa ganske uvant til dette Slags Liv og Selskab, ser du, at jeg tør sige, hun føler sig fremmed og ilde tilpas derved.“

Sir Evelyn kunde ikke lade være at tænke ved sig selv, at han sjelden, endog i de højeste Cirkler, havde seet en saa naturlig Ynde og fuldendt Dannelse, som hans unge

Gjests hele Udseende og Bæsen forraadte den Aften; men han sagde intet.

Næste Dag kom Miss Rivers. Hun lod til at være en godmodig ung Pige og fuldkommen ligesaa villig til at være venlig mod May som mod enhver anden; men Laura lagde saa fuldstændig Beslag paa hende, at May følte sig mere alene end nogenstunde, undtagen naar hun var sammen med Willy eller Sir Evelyn. Denne sidste gjorde alt, hvad der stod i hans Magt, for at være venlig mod hende, og hun følte sig ubeskrivelig taknemmelig mod ham for det. Om Formiddagen var han som sædvanlig optaget. Efter Lunchen tog han en Ridetur med Harry Wyndham og Willy, mens Lady Cairne og de tre unge Damer tog en høitidelig Rjoretur i aaben Vogn. May frydede sig over det smukke Landskab, de passerede igjennem, men kunde ikke deltage stort i Samtalen, der heller ikke var bestemt for hende. Sir Evelyn maatte naturligvis tage Miss Rivers tilbords den Aften; og senere i Salonen lykkedes det hende og Laura saa udelukkende at lægge Beslag paa ham, at han ikke uden ligefrem Udhøflighed kunde komme bort. Han saa Harry Wyndham i den anden Ende af Bærelset i ivrig Samtale med den unge skotske Dame, hvis friske, noget originale Konversation morede ham. Den følgende Morgen — den Dag, der var bestemt til hendes Afreise fra Alliston, — kom Brevene som sædvanlig, mens de sad ved Frokostbordet, og et blev raft May. Hun ventede det; for hun havde efter Lady Cairnes Dnske skrevet til den Dame, hos hvem hun skulde opholde sig i London, for at bede om at blive modtaget paa Stationen om Eftermiddagen. Noget i Brevet syntes imidlertid at overraske hende ubehagelig. Hun saa hurtig op, og da hun bemærkede, at alle var optaget med sine Breve undtagen Lady Cairne, der tilfældigvis intet havde faaet den Dag, hørte hun sig forover og sagde sagte og ængstelig:

„Lady Cairne, hvad skal jeg gjøre? Jeg har netop faaet dette fra Mrs. Forrester, og hun siger, at hun ikke kommer tilbage fra Brighton før næste Lørdag. Hun spørger, om jeg kan vente til da. Men hvad kan jeg svare? Hvorledes kan jeg lade være at reise idag?“

Hun havde ganske ligefremt og trosthyldig henvendt sig til Lady Cairne, for hun vidste ikke, hvem hun ellers skulde gaa til i sin Forlegenhed; men den ildevarslende Sky, der trak sammen paa hendes Pande, forfærdede hende.

„Hys, hys!“ hviskede hun hurtig med et ængsteligt Blik hen paa Sir Evelyn, der imidlertid lod til at være aldeles optaget af sine Breve. „Du skulde ikke have nævnt det nu. Det behøver ikke at gjøre nogen Forskjel med Hensyn til din Reise. Jeg vil ordne det saaledes, at du kan tage til en Veninde af mig til da; hun vil være glad ved at kunne vise mig den Villighed.“

May slog forlegen sinene ned. Gvilket frygteligt Feilgreb havde hun begaaet? Hun følte sig ganske forvirret; og Tanken om midlertidig at skulle komme til nok en fremmed Familie var alt andet end behagelig.

„Men Tante Cairne,“ sagde Sir Evelyn, idet han hævede Hovedet og saa paa hende, „hvorfor skulde Miss Leslie reise herfra idag? Hvorfor skulde hun ikke blive her, til hendes Venner er færdige til at modtage hende?“

„Nei Evelyn, jeg kunde ikke tænke paa noget saadant!“ svarede hun hurtig og over alt Beskrivelse ærgertlig over, at han havde hørt det. „Jeg bad kun om, at hun maatte blive her et Par Dage for at hvile lidt ud paa den lange Reise; desuden kommer her saamange andre Gjester i næste Uge, ved du.“

„Det behøver aldeles ikke at gjøre nogen Forandring heri,“ sagde Sir Evelyn og lo. „Alle de utallige Gjestebærelser, her er, vil alligevel ikke blive optaget. I ethvert Tilfælde, Miss Leslie,“ tilføjede han og vendte sig mod hende, „skal De selv afgjøre det. Jeg behøver ikke at sige, hvor velkommen De er til at blive paa Alliston, saalænge De for Deres egen Skyld kan blive her.“

Gvilket taknemmeligt Blik de halvt taarefyldte nøddebrune Piner sendte ham, idet hun med sagte Stemme svarede:

„Tak, Sir Evelyn; De er meget venlig mod mig. Jeg vilde langt heller blive her, hvis — hvis —“

Et af de venlige Blikke, Willy kjendte bedst til, hvilede et Øieblik paa hende; men han saa hurtig bort igjen og sagde: „Saa vil du have den Godhed at betragte den Sag som afgjort, Tante Cairne. Miss Leslie har gjort mig den Ære at sige, at hun vil blive her.“

Hendes Naade hørte kun Hovedet; hun var altfor bred til at kunne svare, skjønt hun tilsyneladende var optaget med „Illustrated News“, som netop var ankommen.

„Svor glad jeg er over, at De skal blive her,“ hviskede Willy, da han gik forbi hende, idet han skulde gaa til Prestegaarden. Lady Cairne opfangede Ordene, og det bragte hendes Bredde til dens Høidepunkt. Da de traadte ind sammen i Salonen efter Frokosten, gav hun den frit Løb trods Miss Rivers' og Lauras Nærberøelse.

„Marian, jeg er forbausset, forfærdet over dig. Hvorledes kunde du gjøre noget saadant? Hvorledes kunde det falde dig ind paa en saadan Naade at bede Sir Evelyn Alliston om at lade dig blive i hans Hus? Jeg har aldrig været saa flau i mit hele Liv, isærdeleshed da det var mig, som bragte dig hertil.“

May var stum af Forfærdelse. Beskyldningen var saa fuldstændig ugrundet, saa ubentet, at hun ikke straks kunde finde Ord til at forsvare sig med.

„Na, Lady Cairne!“ udbrød hun tilsidst; „hvad kan De mene? Jeg har aldrig bedt ham derom eller tænkt paa noget saadant. Han bad mig, og jeg sagde ja.“

„Bad dig — javist!“ gjentog Lady Cairne opbragt. „Svad andet kunde han gjøre, naar du kom med en saadan Tale, saa han hørte paa det? Naar han blot vilde iagttage den simpleste Høflighed, kunde han ikke lade være at sige, hvad han gjorde.“

„Jeg vil reise, jeg vil reise!“ sagde May og grænd bitterlig. „Jeg vil sige ham, at jeg heller vil reise hvor som helst end blive her, naar han ikke ønsker det.“

Lady Cairne saa, at hun var gaaet lidt forvidt. Hvis Sir Evelyn fik vide Bæstet om dette, hvor vred han vilde blive; og det var en Ting, hun havde stor Respekt for. „Brøvl, Barn; vær ikke urimelig. Jeg har aldrig sagt, han ikke ønskede det. Tingen er gjort nu, og jo mindre der tales om det, jo bedre; huff bare for Fremtiden, at det er bedst ikke at diskutere denslags Sager ved et fremmed Frokostbord.“

Hun vendte sig bort, og May trak sig hurtig tilbage.

Hvorledes man laver Hætte i Porto Rico.

til sit eget Bærelse og opfangede netop Lauras Bemærkning, idet hun gik ud af Bærelset.

„Maa Mama, jeg haaber, dette er sidste Gang, du har noget at gjøre med andre Folks Børn paa den Maade.“

Et Par af Stuepigerne holdt netop paa at sætte hendes eget Bærelse i orden, saaledes kunde hun ikke søge Tilflugt der, og da hun saa Døren til Skolebærelset staa aaben, som hun vidste var Willys specielle Eiendom, og hvor han havde bedt hende komme, hvis hun nogeninde ønskede en Bog, gik hun ind, lukkede Døren og satte sig paa et lavt Sæde ved Vinduet og gav sine Lærere frit Løb. Hun var endnu næsten et Barn, kun atten Aar;

og i al den Tid havde hun været ømt beskyttet mod den mindste Ufjærlighed og Gaardhed. — Her er det nødvendigt at afbryde Historiens Gang og sige nogle Ord om hendes tidligere Liv. (Fortf.)

Kirkemusik blandt de Juenffe.

„I den stille Uge giver Spensterne i Lindsborg, Kansas, fire Opførelser af Gændels Dratorium 'Mesfias'. Koret bestaar af fire hundrede Stemmer. Disse Opførelser har fundet Sted hvert Aar siden 1882, og iaar har de forøget Interessen derved, at den berømte Sangerinde Lillian Nordica skal optræde. Dr. Max Olson undfangede Ideen om disse Opførelser under et Ophold i London i 1881, da han havde Anledning til at overvære en Mønsteropførelse af det bekjendte Dratorium. I 1882 fik han istand den første Opførelse i Lindsborg, og de blev siden en fast Institution. Lindsborg har ikke mere end 2000 Indbyggere; men i den stille Uge pleier henved 10,000 besøgende at flokke til Stedet for at høre 'Mesfias' sunget. I de første Aar gaves Dratoriet i Bethany College's Kapel, men for fem Aar siden blev et Auditorium opført med Siddepladse til 4000 Menneffer. Et \$5000 Orgel blev anskaffet, og Opførelserne finder nu Sted i dette Lokale. Ledelsen besørger af Prof. Samuel Thorstenburg. Orkestret, der tæller 40 Mand, ledes af Prof. Lindberg.“

(„Daglig Tidende.“)

Det første Ja.

Mypius, en af Augustins Venner, havde den største Afky for Gladiatorenes Kamp, som paa den Tid var saa yndede. Da han en Dag af sine Kamerater blev opfordret til at komme med og saa se paa disse umenneskelige Lege, sagde han nei. Men de blev ved at nøde ham til at gaa med og trak ham tilsidst med imod sin Vilje.

Da de alle havde taget Sæde, begyndte Legene. Mypius lukkede sine Øine, for at hindre Synet af disse vederstyggelige Ting i at besmitte hans Sjæl. „D.“ siger Augustin, „gid han ogsaa havde tilstoppet sine Øren!“ Thi da han hørte et stort Skrig, lod han sig overvinde af sin Nysgjerrighed og aabnede Øinene for at se, hvad det var. En af de kjæmpende var saaret. Saa snart Mypius havde faaet Blik paa Blodet, som strømmede ud af den ulykkelige Legeme, kom han, i Stedet for at vende Øinene bort, til at sidde og stirre paa dette Syn, til han endog fik Behag i de grusomme Væddekampe. Han var ikke længere det samme Menneffe. Lidt efter lidt bemægtigede sig de samme Følelser ham, som hele Mængden omkring ham, han tog Del i deres Jubel og Bifaldsraab og forlod Amfiteatret med en heftig Lyft til denne Slags Fornøielser. Han vedblev ikke blot at følge med dem, som første Gang havde lokket ham, men han forførte selv

andre til at gaa. Dog havde han først begyndt med Afstyk for disse syndige Fornøielser og med det Forsæt, ikke at tage Del deri; men den sørgelige Erfaring lærte ham, at de bedste Forsætter ikke altid er tilstrækkelige til at modstaa Fristelser, og at den eneste Veie at undgaa Faren er at holde sig borte fra den.

Den samme sørgelige Erfaring har mange andre gjort — men for silde.

Siger du ja til Fristeren første Gang, vil du vanskeligt kunne sig nei anden Gang. Siger du klart og bestemt nei første Gang, vil det være lettere gjort anden Gang.

„Vogt dig for Straf den første Gang,“ sagde en Moder til sin lille Søn, da hun sendte ham til Skole, „saa skal jeg nok passe paa siden.“ „Den første Gang er da kun en Gang,“ tænkte Gutten; men Følgerne! — dem tænkte han ikke paa.

Det var da kun et Ublebid, hvormed Eva sagde sit første Ja til Fristeren — men Følgerne!

Unge Ven, vogt dig for det første Bisald, det første Smil, den første Gaandsrækning, det første Ja til Verden. Tænk paa Følgerne; men — tænk paa dem, før det er for silde.

Vare et halvt Menneske.

General Nicolls mistede et Øie, et Ben og en Arm i Borgerkrigen. Han var kun et halvt Menneske, da han kom hjem fra Krigen, siger han. Men om en Tid fik han sig et kunstigt Øie, Ben og Arm, og saa godt var disse kunstige Lemmer tillabet og paasat, at ingen, som ikke vidste om Generalens Ulykke, kunde se det. Han var rigtig en Spøgefulg og fortæller ofte følgende Strøne om sig selv:

Da han engang stansede paa et Hotel i Mobile, blev en Negergut sendt til hans Værelse for at være Generalen behjælpelig med at komme iseng. Da Generalen havde taget af sig Frakken, sagde han til Negerguten:

„Nu, Sam, tag af mig Benet.“

Sam stirrede i maalløs Forbauselse.

„Har du ikke lært at tage af et Ben endnu? Se nu her.“

Han struede af sig Benet og lagde det med den lange Strømpe tilside.

„Tag nu af mig Armen.“

„Na nei da, aa nei da. Har aldrig taget af en Arm i mit Liv,“ raabte Sam næsten lamslaaet af Frygt.

„So, du er en prægtig Tjener; ingenting er lettere i Verden.“

Derpaa tog han Armen af sig og lagde den paa Bordet, og holdt saa paa at lægge sig.

„Ja, det var sandt,“ sagde Generalen, „det er ganske bedst vi tager ud et Øie ogsaa!“

Han tog det ud. Sam begyndte nu at gaa baglængs henimod Døren, aldeles vefkræmt over den besynderlige Gæst, som nu strakte sig ud paa Sengen og sagde:

„Nu Sam, vil du tage af mig Hovedet!“

Sam satte paa Døren af Livsens Kræfter og da han kom styrkende ind paa Kontoret var det bare saavidt han kunde sige:

„Na, aa, Manden paa Nr. 48 holder paa at tage sig istykker!“

Den enfoldige Kvinde.

Vi har ganske alle hørt Anekdoten om den Gustru, hvis Mand satte en Pengesum i Banken i hendes Navn. Hun fik da ogsaa, hvad man paa engelsk kalder en „Check-book.“ Hun behøvede da bare at udstede en „check“ eller Befjel og paa den Maade drage Penge. Hun fandt stor Fornøielse i at skrive Befjeler. Men om en Uges Tid fik hun Notits fra Banken, at hun havde trukket formange Penge. Hun gik da ned paa Banken og viste dem sin „Check book“ og sagde hun umuligt kunde ha trukket formange Penge, da hun ikke havde brugt op Halvdelen af Bogen!

Vi ler ad hende. Men hvormange af os, som ler, gjør ikke just det samme. En ung Kvinde klagede nylig bittert over sin Skjæbne. „Ingen bryr sig om mig,“ sagde hun; „der er ingen Glæde i Livet, alt er trist og ensformigt. Jeg har ingen Penge, jeg har ingen Anlæg, det var ligesaa godt at jeg var død!“ — Men alle vidste, at hun havde haft gode Anledninger. Hun var begyndt med en god Kapital i Livets Bank, men hun havde ikke forøget denne Kapital ved at arbejde for andre, ved at sætte sig et Maal og arbejde hen imod det; hun havde opbrugt Kapitalen — skrevet for mange Befjeler. Hun fik intet ud af Livet, fordi hun havde ikke sat noget ind i det, og hun havde bortødslet den oprindelige Kapital.

Ofte hænder det, at en ung Mand klager over, at Verden ikke behandler ham ret. Men Livet er en god Regnskabsfører. Hvad en Mand sætter ind, kan han trække ud; men at skrive Befjeler, naar der ingen Penge er i Banken gaar ikke an. Den unge Mand, som indstuder Energi, Omtanke, godt Mod, Ærlighed og holder paa at indstude, kan skrive sine Befjeler uden Frygt for at de blir erklæret ugyldige. Den som intet indsætter uden Snak og halvgjort Arbejde vil snart finde, at han har taget ud formeget — men er det Livets Feil eller hans egen?

Ganske den bedste Illustration herpaa leveres paa det aandelige Omraade. En Mand forsømmer at forøge sin aandelige Kapital. Han forsømmer Bønnen, forsømmer sin Bibel, han samler sig ingen Skatte i Himlen. Alligevel venter han, at faa nyde al den Fred og Glæde og Styrke som en trofast kristen nyder. Er ikke dette meningsløst? Og dog hvormange af os er det ikke, som handler sli. Førend vi ler ad Kvinden med sin „Check book“ lad os se til at vi ikke er i samme Stilling. — Efter „Forward“.

Den nyttigste Mand i New York.

(Fortf.)

I sidste Nummer blev det fortalt, at Jacob Riis blev udnævnt til Police Reporter paa „New York Tribune“. Som saadan blev han da særdeles godt kjendt med de værste Strøg i hele Byen. Saa snart han paa Politikon-toret fik høre om noget galt, som havde skeet eller som kunde komme til at indtræffe, saa maatte han skynde sig det forreste han kunde til dette Sted og gjøre sig bekendt med alle Sagens Enkeltheder, saa han kunde skrive en lang Artikel derom for sit Blad. Det var især en Gade, som ret ofte var det Sted, hvor de fleste Ugjerninger og Optøier foregik, nemlig „Mulberry Street“.

Aldrig saasnart fik Reporterne for de andre Aviser høre, at en Danske nu skulde bli deres Rival paa Jagten efter Nyheder, før de besluttede, at gjøre ham al den For-træd de kunde og hindre ham paa alle Maader fra at faa fat paa Nyhederne. Inden en Uge havde det ogsaa lykkes dem næsten over Forventning, men da Riis kom efter Sagens sande Sammenhæng, blev han nok lidt nid-fjer, og inden den anden Uges Forløb, havde han op-snuget flere Nyheder, som de andre Reportere havde ladet gaa sig forbi. Men nu begyndte der en Krig mellem ham og dem, der varede 10 Uger, men ved den Tid havde han ærlig fortjent Navnet „The Boss Reporter“ i Mul-berri Street. Da det var i dette Arbeide han samlede det Stof, han siden benyttede i sin Bøger, og som har gjort ham til „den nyttigste Mand i New York“, vil det være paa sin Plads at fortælle, hvori dette Arbeide egentlig bestod.

En Police Reporter er en Person, som samler og haandterer saadanne Nyheder, som Mord, Selvmord, Røveri, Ildbrand og lignende, før disse Ting kommer op for Retten. Han har sit Kontor i Mulberry Street bent overfor Politikon-toret. Han modtager de første Gen-tydninger om Ugreier ved Politiet. Men det er ikke al-tid, at Politiet liker, at Publikum faar høre om Røveri eller Tyveri, især naar Røveren og Tyven undslap. Her er altsaa Reporterens Anledning til at overgaa hinanden i at opdrive Nyheder, som Politiet ønsker skjult indtil videre. Det kan synes for mange Læsere af liden Betyd-ning enten en Reporter opsnuser et Røveri eller ikke. Men „Reporting“ er en Forretning, og hvis man tænker efter, hvad det er man først ser efter i sin Morgenavis, vil man med Lethed indse, hvor nødvendigt det er, at Reporteren har været ligesaa heldig i sin Jagt efter Ny-heder som de andre Blades Reportere. Og hvis han be-rettet ikke alene hvad han ser, men lægger ind i Skil-tringen lidt af Livets Lærdomme, saa vil Beretningen om et Mord tale ligesaa alvorligt som mangen Prædiken.

Og det var just heri, at Riis havde sin Styrke. Det gjaldt ikke for ham bare at fortælle om de forskjellige Ugjerninger; men ogsaa at finde ud og lægge frem for Offentligheden Aarsagen til Ugjerningerne; og da

Riis havde gjort sig grundig bekendt med Aarsagerne, kunde han ogsaa foreslaa den bedste Maade, hvorpaa de kunde fjernes.

Det, som gav Riis den første store Anledning til at indlægge sig speciel Fortjeneste hos Byens Borgere var, da man begyndte at frygte for Kolera. En Dag som Riis sad i Sundhedsdepartementets Kontor tog han tilfældig-vis op den ugentlige Analyse af Byens Drikkevand. Han lagde Merke til en Bemærkning, der lød paa, at der de to sidste Uger havde vist sig „a trace of nitrite“ i Vandet. Han spurgte Kemikeren, hvad det skulde betyde, men denne gav ham et undvigende Svar. Reporterens Mis-tanke blev med engang vakt. Der maatte ikke være no-get tvilsoomt Stof i Vandet, der blev drukket af over to Millioner Menneker. Inden en Time havde han lært, at „nitrites“ betydede, at Vandet var blevet besudlet fra Kloaksystemet; man stod altsaa Ansigt til Ansigt med et meget alvorligt Problem. Hvorledes var Vandet blevet besudlet, og hvilken Garanti havde man for, at ikke den sorte Død, som nu herjede i Europa, derved kunde faa Fodfæste ogsaa her.

I sit Blad raadede Riis Folket til at fuge sit Drikke-vand, indtil nærmere Undersøgelse var foretaget. Saa tog han sit Fotografiapparat og fulgte Elven opover, og tilbragte en hel Uge med at undersøge alle dens Grene. Han skrev en Artikel om sine Resultater og illustrerede den rigeligt. Sundhedsdepartementet sendte Mænd ud at foretage Undersøgelser, og disse oplyste, at Stillingen var langt værre end Riis havde fremstillet den. Flere Byer tømte direkte alt Affald i New Yorks Drikkevand. Folk og Hunde badede sig i dette Vand. De andre Re-portere paastod, at der ikke var nogen Fare forhaanden; thi rindende Vand renser sig selv, sagde de. Og saa er Tilfældet, hvis det kan rinde længe nok; men nu kunde Riis bevise, at det tog Vandet fire Dage at naa New York fra en vis By, og at Kolerabacillerne kunde leve og formere sig syv Dage i rindende Vand. Riis havde be-vist sin Paastand, og Byens Aviser gav ham Ros for hans Arbeide. Den praktiske Følge af dette var, at Byen kjøbte en Stribe Land paa begge Sider af Elven, saa den direkte Besudling af Vandet kunde forhindres. Dette kostede flere Millioner Dollars, men denne Sum var for-svindende liden mod hvad det vilde have kostet Byen, om den var blevet rammet af Kolera.

Den næste Sag, der gjorde Riis bekendt, var det Ar-beide han udførte sammen med Roosevelt, da denne blev udnævnt til Police Kommissioner. Lidt efter lidt var det gaaet op for Riis, at det var ikke alene saare uheldigt, men ligefrem et stort Onde, at Politivæsenet skulde have al Kontrol over de fattige arbejdsløse, som kanske var langt borte fra Slegt og Benner. Politiet brugte nem-lig at tage saadanne noksaa ærlige og retfærdige Folk og stube sammen med det værste Forbryderelement. Følgen maatte bli, at mange, især af de unge, blev selv fordærvel og ledet ind paa Forbryderbanen.

Et andet stort Onde, som Riis havde faaet sinene

Angoragjeder.

En Statistiker har udregnet, at inden et Aar vil Angoragjeden gjøre over 25 Personer her i Landet til Millionærer. Gjedefamilien har fra de ældste til de seneste Tider havt et daarlighet Navn; men hvis den nu kan forsøge Millionærernes Antal, tør det godt hændes, at man snart vil kappes om at vise den Ære, og vort Lands Digtere vil faa endnu et Emne, de kan beynge. Den Flok Angoragjeder, som Billedet viser, eies af Mr. S. E. Fletcher af Minneapolis og findes paa hans Farm ved New Brighton. Angoragjederne er lig de almindelige Gjeder i Levemaade, idet de foretrækker Ugræs og Torne for det fineste Græs. Da det er overmaade billigt at søde den, og da deres Uld er meget kostbar og benyttes for de fineste Klæder, saa vil Gjeden snart spille en ganske betydelig Rolle her i Landet. Der er nu 44 store Væverier for Angoragjedens Uld; der blev i 1899 forbrugt over to Millioner Pund, hvorefter over en Million blev indført fra andre Lande. I Nordvesten har man hidindtil ikke forsøgt sig videre paa denne Forretning; de, som har begyndt dermed, har fundet den meget lønnende.

Angoragjeder.

op for og som han med stor Energi virkede mod Nar efter Nar uden dog at se den mindste Frugt deraf, var Tenementhusene. Den første Bevægelse mod dette Onde begyndte i 1879 blandt Kirkefolkene. Men Bevægelsen faldt sammen og døde. Fem Nar senere blev der organiseret en „Tenement House Commission“, og nu gjorde man den Opdagelse, at Folkene i disse Huse var bedre end Husene. Fra denne Tid begyndte man at tale om „Sjæle“. Før havde man kun tænkt paa, hvilken stor Fortjeneste der var i, at flere hundrede Familier boede sammen i et stort Hus. En af de ledende Mænd paa denne Komite var den bekendte Jøde, Dr. Felix Adler. Det var Kirken, som burde have taget sig af denne Sag, men den forsømte Anledningen. Det var den samme Jøde, der engang blev indbudt af en Prestekonferens i Boston til at komme og tale til dem om „Kristi Personlighed“ paa en Banket, som skulde holdes i et af Bostons sværeste Hoteller. Riis spurgte ham, hvad han vilde svare paa denne Endbudselse. Jøden sagde:

„Jeg skal sige dem, at Kristi Personlighed er et altfor helligt Emne for mig til at diskutere ved en Banket i et storartet Hotel.“ Fire Nar senere holdt denne Komite atter Møder, hvor Riis var tilstede. Mange Prester var ogsaa tilstede for at raadslaa, hvad der kunde gøres for, at Kirken kunde naa Masserne. Da stod en Mand op og raabte: „Hvorledes kan disse Mænd og Kvinder forstå Guds Kjærlighed, som I taler om, naar de bare ser Menneskenes Pengebegjærighed?“ Det var Alfred White af Brooklyn, der gjorde dette Spørgsmaal. Det er den samme Mand, der har bygget mange Huse for fattige Familier og saaledes vidnet om sin Tro. Denne Vinter var det at Riis begyndte paa sin Bog: „How the Other Half Lives“; det vil sige, hvorledes de fattige og forsømte lever.

Det var paa dette Møde, at den nu saa bekendte Dr. Charles Parkhurst, talte nogle kraftige Ord, der fik mange af de ærbørdige Brødre til at blegne. Hans Tale var ikke sat paa Programmet, og det var det sidste, som blev talt. Han rev stygt i Filler de opstjulte Talemaader, som havde været brugt, og raabte, at Nøglen til hele Hemmeligheden, naar det gjaldt at vinde Masserne, var at ofre sig selv:

„Hvad vilde vi synes, om Jesus havde sagt til Peter eller nogen anden Fyr, naar han vilde helbrede den spedalske: Se her Peter, gaa bort og rør ved den Mand og jeg skal betale dig for det. Eller sæt, at Jesus, da han kom til Jorden, var kommet kun en Dag ad Gangen og havde bragt sin egen Mad med sig og vendt tilbage til Himlen for at overnatte. Vilde Verden da have kaldt ham en Broder? Vi maa give, ikke vore gamle Klæder, og ikke vore Bønner. De er billige de. I kan knæle ned paa et Tæppe og bede, hvor det er varmt og hyggeligt. Ikke vore Penge — en gjerrig Mand vil give Penge, naar han negter at give sig selv. Men saasnart du sidder ved en Mand's Side, om han end er fattig og syg og elendig, finder du dig Bei ind i hans inderste Hjerte.“

Det var ligefrem men god Tale. Men mange af de mere værdige Prester hvistede til hverandre, at det var svært hvor usorgfagig denne ellers saa gode Mand var. Han manglede Takt, sagde de. Men Riis siger, at hvis der var mere af den Mangel, vilde man snart kunde gjøre det rent i New York.

Det vilde virke altfor trættende at følge den lange Kamp, som foregik i New York, før man fik istand Love, der gjorde det ulovligt at leie bort til flere Hundrede Familier de gammeldagse Tenementhuse. Mulberry Bend var det værste Sted i New York i saa Henseende. Her havde alle Slags Laster floureret i mange, mange Nar. Nu blev nye solide Bygninger opført og foran disse blev udlagt en Park, hvor Børnene nu leger Dagen lang i Solskinnet. Før havde Børnene maattet lege i Kenderstenen eller i de mørke, smudsige Trapper, hvor der aldrig var et Pust af frisk Luft eller den mindste Solstraale.

Men det var om Roosevelt vi skulde fortælle. Saa snart han blev President for „Police Commission“ fik han fat paa Riis, og isammen traskede de nu i flere Nætter, for at Roosevelt kunde med egne Dine gjøre sig bekendt med Forholdene og da særlig den Maade, hvorpaa Politiet sørgede for de arbejdsløse. En Aftend kom de til den Station, hvor Riis mange Nar i forveien havde ligget, hvor man havde frastjaalet ham hans Medalje, og hvor en Betjent havde knust hans Gunds Hoved mod Stenvæggen. Dette var ogsaa en raa, regnfuld Nat, og Riis maatte knibe sig i Armen for at bli sikker paa, at han ikke atter stod der forfulken og frysende, som var Tilfældet første Gang. Stedet var just ligedan. Tre Mænd laa og sov paa de hårde, smudsige Planker — to af dem var unge Gutter fra Landet. Medens de stod der fortalte Riis sin Historie. Roosevelt blev snart hvid og snart rød af Brede.

„Behandlede de dig paa denne Maade?“ spurgte han, da Riis havde endt sin Historie. Som Svar pegte Riis paa en af de unge Gutter, som laa der og sov foran dem.

„Jeg var lig en af disse.“

Da slog Roosevelt sine knyttede Næver til sammen. „Jeg skal knuse dem imorgen.“

Og han holdt sit Ord. Den næste Dag tog han Skridt til at alle hjemløse skulde ikke længer være sammen med Forbryderklassen, men skulde saa Ophold paa et stort Skib, som blev leiet for Anledningen, indtil man kunde finde bedre Bekvemmeligheder. Inden en Uge blev de saakaldte „Police Lodging Rooms“ lukket, og det for stedse.

Og naar nu Riis fortæller om disse Gutter, hvor alle Slags Mennesker havde været stablet sammen, spørger han: „Falder der ingen Nysstraale ind i dette Mørke? Har jeg ikke et enestående godt Minde fra mit Bekjendtskab med disse Gutter, som jeg havde saa dybt? Jo, der er et. Lad det staa der som et Vidnesbyrd om, at endog paa Randen af Helvede, er et Menneske ikke

aldeles fortabt. Der er endda en Gnist af Guds Aand. Det var i en af de værste Guler, at jeg traf paa en ung Pige, vakker og uskyldig — Gud ved, hvorledes hun var kommet der. Hun skjulte sit Ansigt i sit Forklæde og græd af Skam. Rundt om hende sad paa Stengulvet et halvt Duzin gamle, drukne, stygge Kvinder. Da jeg gik forbi og hørte mig over den grædende Pige, sprang en af de gamle Kvinder op som en Liger, stjød mig tilside og raabte, medens hun rystede den knyttede Næve mod mig:

„Ikke hende! Ikke hende! Vi er gamle og raa; men hun er ung, rør hende bare om du tør!“

Jeg gik ud og stod under Stjernene og takkede Gud at jeg var født. Vare „tramps“! Det havde været banket mig ind i Hovedet til jeg selv, Gud tilgive mig, havde sagt det. Na, sliq var det vi havde skabt dem med vore Salooner, vore Lenementer og Guler lig dette. Med kristelig Barmhertighed, hvad vilde de ikke have været!“
(Fortætttes.)

Julius Cæsar.

En Hests Livshistorie.

Af Johan Bojer.

Du sidder i Sporvognen og ved, at en Hest stræber afsted med dig gennem Gaderne, du hører Ruffen slaa svindende Slag paa dens magre Lænd, men du tænker ikke nærmere over det. Naar du saa stiger af, da siger du heller ikke Hesten et venligt Ord som Tak, fordi den drog dig, du har jo løst din Billet, Samvittigheden er i Orden.

Ofte kan du opleve, at Skydshesten foran en svær Vække stanzer og ser paa dig med Menneskesine, men dit Svar er en utaalmodig Snert med Svøben, og du blir fiddende blødt i Puderne opover de lange, tunge Vækker.

Paa Gaden møder du mangen Hest, som kanske har gjort dig større Tjenester end de fleste Mennesker, lidt for dig og udholdt dine Luner med en Taalmodighed, Mennesker sjelden har. Og naar vi paa Goldepladsen ser en mager, skjæbnet Droschehest staa og skjælve i Vinterkulden, da er det ikke formeget at huske, at det er for dig og mig den har ofret sit gode Udseende, sin modige Nakke og fyrrige Vine.

Men en saadan Hest kan dog vide meget og tænke adskilligt, der den staar og fryser. Kanske har den været noget stort engang, kanske ser dens udsulte Vine Minder drage forbi, Minder fra en Tid, da Sorg kunde druknes i Glæde, og Livet var en Leg paa fire dansende Fødder.

En saadan Hest er det ingen Skam at gaa hen og gi et venligt Ord. Den vil forstaa det meste af, hvad du siger, og den har ofte et Liv bag sig, som er rigere paa tunge Erfaringer end en Hest har Brug for.

Om en saadan Hest vil jeg fortælle lidt, spredte Træf

fra et mærkeligt Liv. Og hvis du finder Historien kjedelig, da er det min og ikke Emnets Skyld.

I.

Svarten kom til Verden med daarlige Anbefalinger til at leve. Den saa Dyset en Maaned for tidlig og kostet sin Mor Livet. Proprietæren fandt det bedst at stille Staffaren med Livet straks, ingen af Gaardens Gopper havde Føll, derfor ingen at patte for den smaa. Men Peter Husmand bad om at faa Føllungen, og den Gave kostede ikke mange Ord. Peter Husmand bragte det halvdøde Kræf hjem i en Trillebør og la det i en Høbinge i Fjøsjet.

Peter Husmands yngste Gut var opalet med Flasken, og han blev en Rjæmpe. Den samme Flaske forsøgtes nu til Føllungen. Lidt smaat tegned det jo i Førstningen, den lille Staffar laa der og smaahumred og saa sig forundret om, som ventede den noget. Men Peter Husmand holdt seigt ud, og om et Par Uger dansed Lillesvarten i Bingen og pattede Flasken med en ren sønlig Kjærlighed.

Lillesvartens første Kamerat var en rød Kalv. De blev hver for sig sluppet ud i Taug udpaa Somren. Begge dansed og gjorde Løier med hinanden, men Glæden varede ikke længe. De maatte snart ind igjen. Kalven sutred knurrende fra sin Binge, og Lillesvarten svarede med en bifaldende Humren. Saaledes la de Planer sammen om en Udvei til at komme ud igjen.

Men Lillesvartens Forstand skilte sig straks ud. Den vilde pludselig hverken æde Havren eller det friske Græs, man bar ind til den. Saa maatte man ligesaagodt hoppe som krybe i det og la Hestungen komme ud. Den blev sat itjor.

Den lille Skabning stod der med Grime om sit lille Jomfruhode og søgte forgjæves at ryste eller skubbe den af. Saa til at springe rundt og knægge ud i Bygden. Det spinkle Mæle og de store vandblaa Vine jamred omkap, naar Heste kom i Nærheden.

Det hændte, at en ung Dame drog forbi og ikke kunde andet end hen og flappe den lidt. Og den unge Kavaler hød trøstlig frem sin Hals til at klø, jnused paa hendes Kjole, og lod hende ta dens Hode mellem sine Hænder. Da saa den unge Dame saa Laarer i dens Vine, kunde hun ikke bare sig for at kysse dens lille fine Mule.

Den unge Dame drog videre, den lille Husmands-plads svandt. Men længe efter hørte hun den lille Hests ulykkelige Brinffen.

Naar man er ung og moderløs, faar man dobbelt Trang til at elske noget, derfor var Lillesvartens Længsler mange og Skuffelserne ligesaa. Den stod der og kaldte paa en Kjærlighed, uden at nogen svarede, den vilde bort, men var bundet. Den var ganske ensom og meget ulykkelig.

Men det meste kan man vænnes til undtagen Sult, og Sulten er en god Læremester. Den lærte Lillesvarten at tie, æde og glemme.

Dg mens Bygdens øvrige Fjøl dansed om med sine Mødre paa Udflugter i Bygden, pattede sin Modermælk og nød Unghestens glade Barndom, stod Lillesvarten itor som en gammel forstandig Hest og gnaved i Græsset. Den saa paa de andres Frihed, men futred ikke længer. Ofte kunde et Fjøl stjæle sig fra Rjoreren og Hoppen og komme paa en liden Bisit til den; men naar saa den fremmede fattede den krøllede Hale tilbeirs og gallopered efter sin kaldende Mor igjen, da rykked ikke Lillesvarten i Tjoret for at komme med. Den forstod nu sin Stilling, der var ingen, som brød sig om at kalde paa den, derfor sænked den Hodet, jukkede lidt og gnaved videre i Græsset.

Men for den fattige Husmand var den en Fryd og en Stolthed. Jngen forstaar, med hvilke Følelser en Husmand hører det knægge i sit lille Fjøs, og hvad det er for ham at kunne si noget om Hesten hjemme.

— Der kom en Vinter, da Lillesvarten stod paa Baas sammen med de to Rjor. Det var en lang Tid i Mørke, — en meget lang Tid. Men da endelig Døren gif op for Baaren, og Lillesvarten sprat udover Jorderne, da var der flere end Husmanden som indsaa, at det dog var et fjelden velstabt Hestemne.

Om Sommeren blev Svarten sendt tilfjelds med andre Heste, og da den igjen sattes paa Baas med de to Rjor, var den rigtig en Rjæmpe.

Men da Baaren var kommen for Alvor, havde Peter Husmand en Wildstyring paa Baasen, som det ikke kunde være Tale om at slippe ud. Der kom Folk langveis fra og saa paa den; gode Tilbud mangled heller ikke. Men jo høiere Folk hød, desto mere trak Peter Husmand Mundbigerne op og Næsetippen ned. — Havde han kanke ikke godt som blæst Ribet i den, og var den ikke hans? Selv om han bare var en Husmand? Hva? Jo da, de kunde bare byde, bare lægge paa, men Hesten kom nu ikke af Fjuset den da.

Saa var det, at Obersten kom sættende i fuld Uniform. Jo, Peter ledte Hesten ud og lod den danse rundt i Laug. Nu maalte den sine fulde ti Abarter, var skinnende fort, med en Mantel, Hode, Bryst og en vænd, som Obersten sjelden havde set Magen til. Dg naar den nu dansed ivei med det høie, smjende Hode, mens hver Muskel i dens Krop syntes at skjælve af Liv, da var det et Syn for en Oberst.

Der blev en lang Kamp mellem de to Mænd. Først ved Midnat strakte Husmanden Baaben, og Obersten holdt Indtog i det lille Fjøs for at ta Byttet i Besiddelse.

Da saa Svarten i den lyse Sommernat førtes i Løsmme nedover fra Bladsen, da stod Ungerne paa Knæ i sine Sengbænke, saa ud og smaahulked, fordi Svarten reiste. Den havde været deres Legekamerat som Fjøl og deres Stolthed som større.

Dg Svarten selv vendte sig Gang paa Gang og smaabrinskede tilbage.

Men Peter Husmand sov ikke den Nat. Distnok var

han med et blit en rig Husmand. Men det knægged ikke i Fjuset længer.

Dg dermed er Svartens Ungdomshistorie endt.

II.

Somren efter finder vi den som en vel dresjeret Ridehest paa Moen. Ung og vakker, fryg, nøisom, taalmodig og lærvillig blev den straks sin Eiers Fryd og Stolthed. Under Øvelserne kunde den med sin Herre paa Ryggen gallopere fabelagtige Strækninger, ofte i det sværeste Terræn. Dg endnu var den jo kun tre Aar, — naar Obersten tænkte paa, hvad den kunde drives til i Fremtiden, da svimled det for ham.

Men nu var Svarten forbandlet fra Husmand til Herremand. Den boed ikke længer i et trangt Kofjøs. Dens Stald var lys og luftig, dens Havre udsøgt, ofte kunde der vanke Lækkerbidskener fra Jmaa, behandskede Hænder.

Navnet Svarten kan passere, ja være paa sin Plads for en Husmandshest. Men foran Fronten paa en Bataljon blir det borgerligt. Dette indsaa ogsaa Obersten, og han gav sin Ganger et meget anstændigt Navn. Svarten forandrede i Daaben til Julius Cæsar.

Julius Cæsar bar sit Navn med Ære. Fra Kapløbene begyndte den at erobre Berømmelse, og dens originale Livshistorie fulgte den i Mundene og omgav den med en egen Glorie.

Som Militærhest steg dens Jagdannelse Aar for Aar. Obersten forsikred, at naar Julius Cæsar først havde hørt en grei og kortfattet Instruksion, saa forstod den det bedre end nogen Bønderekrut, udførte det bedre end en Reserbveløitnant og glemte det ligejaalidt, som den glemte at æde.

Sporer og Bidsel indskrænkedes mer og mer til en reglementeret Stas for Obersten. Derfor sa han ogsaa, at Julius Cæsars eneste Feil var, at den lærte ham at glemme sit Hestereglement.

Naar Obersten kom paa Bladsen og holdt stille for at vente paa Opstillingen, stod ogsaa Julius Cæsar ganske af sig selv stille og iagttog Haandgreb og Retningsbevægelser. Men ikke før Lød Hornsignalet, før den med urolige Ryk i Bidset begyndte at danse hen imod første Kompani, hørte saa med smagfuld Utaalmodighed paa Kompanichefens Rapport til Obersten, dansed saa videre langs Linjen, stadig vildere og vildere, indtil fjerde Kompanichef løfted Sabelen til Salut, — da steiled Julius Cæsar, svinged sig sirligt paa Bagbenene og gallopered hen til Bataljonschefens reglementerede Plads foran Fronten.

Se, slikt kunde den udføre uden det mindste Bink fra sin Herre. Derfor sa ogsaa Obersten engang, at Julius Cæsar kunde langt mere Reglement end de fleste af hans underordnede.

Saa var det, at Oberstens Søn under Faderens Fravær brugte Hesten til et Distanceridt, som indbragte den unge Veløitnant Kongens Medalje i Guld. Julius Cæsar

havde fejret med Glans. Men da Obersten kom hjem, fandt han sin Yndling afmagret, med hængende Hooe over den fulde Krybbe. Dens Høste og pibende Andedræt fortalte, at Lungen var sprængt.

Det er ikke godt at sige Grunden. Men nok er det, at Obersten saa Dage efter døde af Slag.

Sans Bo blev realiseret, og Julius Cæsar, som nu var godtsom værdiløs, blev solgt til — et kemist Vaskeri.

III.

Hvad skal man sige? Stjæbnen gaar op og ned, og dens Lov er uudgrundelig. Julius Cæsar var paa Høiden af sin Berømmelse og i sin bedste Manddomsalder. Men dens Herre var død og dens Lunge sprængt, dens Navn, Præmier, Fortjenester, Berømmelse, — hjalp intet. Den fik ingen Pension og ingen Nationalbelønning. Den maatte hoste sig gennem Gaderne med Godtfolks Vaff, udholde Røjreguttens uforstandige Ryk i Tømmerne, vænne sig til den ælle Dunst af Sæbe i dens Stald. En saa brat Nedgang tager paa, først som Helhed, dernæst enkeltvis. Julius Cæsar magredes ud, men det havde ogsaa Indflydelse paa dens Selvfølelse. Den er dog en Redningsplanke for Nesterne i os, men den kan overlæsjes, og da gaar alt tilbunds.

Det var lidt for meget for Julius Cæsar. Det gik skridtvis tilbage med dens ophøjede Intelligens, den forsmaaed ikke at bide, naar den var i ondt Lune, ja, det blev endog en Bane hos den, som gik ud over en og hver.

Julius Cæsar gennemgik alle de Grader af Sinds-tilstand, som følger paa et lignende Fald. Først Hadet og Hævnpplanerne, lidt efter lidt dør disse over i Melankoli, som afbrydes af den mest umotiverede Opblussen af Haab. Ret som den stod og hang over Krybben, kunde den slaa Hodet op, knægge og stirre omkring, som ventede den Staldkarlens Komme for at jable den for Obersten. Dette satte Fantasiens i Bevægelse, Moen, Soldaterne, Kapløbene dukked frem, for hver Gang mere levende. Den løfted Venene som for at danse, men . . . naaja, hvem kender ikke til, at just paa det fagreste Sted i Drømmen kommer Virkeligheden som en Snigmorder. Det hændte, at den stod for Godtfolks Dør og pludselig syntes at kende sin gamle Herres Stemme, da slog den Hodet op og satte Halsen i Bue, smaatrippet og tygged utaalmodigt i Bidslet, men af . . . saa meldte Sæbeluffen sig.

Eller en Adeling Soldater kunde marschere forbi, — da hændte det, at Julius Cæsar pludselig huffed sin Plads foran i Flankemarschen, den satte Venene sirligt til for Gallop, men bragtes til Besindelse ved at føle sin Bogn med skiddent Løi.

Men den daarlige Puds og maskinmæssige Behandling gjorde, at Nesterne af dens Uergjerrighed og Stolt-
hed, Haab og Vilje visned hen. Sansen for sit Udseende er det sidste Stadium af Selvfølelsen. Men naar man huffed den dansende Gæst foran Fronten, og nu saa paa

denne langhaarede, magre, smudsige, gulflekkede Vaskeri-hest, som sjangled gennem Gaderne, at da fandt man liden Jordbund for Selvfølelse. Julius Cæsars Sind blev omsider et stille, mudret Hav af Sløvhed.

Tiden gik, og snart var det kun Julius Cæsar selv, som huffed sit Navn. Det var gaaet i Forglemmelse blandt Skiddentøi og Vasketaljer, atter hed den ret og slet Svarten, og om den ikke lød Navnet, saa maatte den lyde Svøben.

Den skifted Eier, og en Tid traf den en Slagters Dyrefrotter om i Byen. Nu var den en ganske almindelig ligegyldig Gæst, den var mer og mer sunket ned til at styres af et Par Tømmer.

Da var det, at den kom til en Graver, der holdt Rigvogn. Nu var den femten Aar, en Alder, der vel svarer til Mandens femti.

Med sanket Hode, bedækket med sort over hele Kroppen, stille og fromt gik saa den fordums Julius Cæsar og traf Menneskene fra sine Hjem til Kirkegaarden. Hver Dag gik den sit Erinde i Dødens Tjeneste, stansted ved Kirkegaardsmuren, hvor Porten for de dødes Hjem lukked sig op for den mystiske, sorte Kiste, mens Mennesker i sorte Klær græd og Klokkerne kimed de lange, lange Klager over Døden.

Det var under disse Indtryk, at der kom et Pust til den fra den anden Side af Tilværelsens Port, den begyndte at reflektere, og det bragte en mild Uro. Men om en Tid kom der en underlig Fred over den, det var Resignationen.

Melankolien er lummer, i Reflektionen gaar der Bølger, men Resignationen er et stille og klart Vand, som man høier sig udover og spiller sit eget Liv.

Julius Cæsars Fantasi blussede ikke længer op, Minderne stod kun som hentonende Merker paa en lang Vej. Alt saaes med Overblik, og stille og tilfreds traf den sine døde til Graven.

Den havde levet Livet. Set det blusse op og levet med i det. Nu saa den det slukne hen, og den leved ogsaa med i det. Den havde Erfaringen, men Erfaringens Værdi er for kostbar til at bringe levende Lykke. Thi den sætter Ar igjen efter hvert Ord og sruer Livsflammen ned.

Dog dog vilde jeg ønske, at Svartens Historie endte her. Saalænge Modgang og Lidelser forvandler Livslysten til Resignation, har man ikke meget at klage over. Det er først, naar Resignationen sprænges af Lidelsen, og Lidelsen ødelægger alt undtagen Smerten, — da først blir Livet en Tragedie.

— Svarten blev Droschehest.

IV.

— Stakkars gamle Svarten . . . !

Lange Lure i Trav Gade op og ned, ofte med fire Personer i Bognen. Hver Gang den traf Tømmerne til sig for at hoste, fik den et svidende Svøbeslag som Medhynk. Den kunde ikke bande og ikke true med Streik, den

piffedes frem, skjældtes ud af utaalmodige Raatamper i Bognen, mishandledes af Gadegutterne, af Hovslageren, af alle. En Bognmandshest er vel det laveste Trin af Tilbærelse, det er Udfuddets sidste Gavn.

— Kommen ind paa Goldepladsen, drivende, dampende baad af Sved, hostende og pustende, saa Bryttet kunde revne, — saa staa der i Vinterfulden Time efter Time, skjælvende af Frost. — Venene blev stive som Stolper, og Vandet i Vinene frøs.

Vændte det saa engang, at den strakte Venene ved at gaa et Par Skridt, eller sparke lidt i Sneen, var det en Ryt i Læmmen, saa det flænged i Læberne af det frozne Mundjern, et Svøbeslag og en Ed: Staa stille, din Djævel!

Sent paa Nat blir den saa trukket ind i den kolde Stald, hvor der trækker fra dusinvis af Gul. Gutten er utaalmodig efter at bli færdig, han venter en lun Seng. I Stedet for at lægge Haanden paa Hestens Lænd og be den gaa op i Baasen, mens han gjør rent, slaar han den paa Bagbenene med det møgede Greb —: Sei din Djævel!

Dag følger Dag. De engang saa fyrrige Vine ligger nu to rødkantede Skrig.

Stakkels gamle Svarten!

Den begyndte at faa den gamle, forurettede Mand's Sorg. Og saa den tygged sin usle Mad om Nætterne, kunde den se jet drage forbi, det var ikke Moen, ikke Hornsigna inkende Bqjonetter, ikke noget fra Vrens Tid, nei, de fra den glade Ungdoms, og et Liv i Frihed inde mellem Fjeldene esteds.

Folk stimler sammen paa Gaden. En Droschehest er gleden paa de stive Ben paa Nsfalten, og nu ligger den der foran Bognen. Rjøregutten staa ved og bander og bruger Svøben, saa Skaflet af Svøben, flytter Slagene til de ømme Puncter, Laarene paa Indsiden, Bugen, Safen, Hodet!

— Sei vil du op, din Djævel!

Endelig er den bragt paa Venene, den hoster og sukter, hist og her er Guden slaaet af, saa Blodet rinder.

Og atter piffes den haltende ivei med Herren i Bognen.

Men naar du engang gaar forbi en Goldeplads og ser en udmagret Hest staa der og hænge med Hodet, da gjør du en god Gjerning, om du gaar hen og siger den et venligt Ord. Det er ikke umuligt, at den staa der og stræver med et fagert Minde, og at den engang hed Julius Cæsar.

Et par Lege.

En af Deltagerne skal forestille en Rjøbmand eller reisende, som vil sælge Mel. Han retter da Spørgsmaal til Deltagerne, som i sine Svar ikke har Lov til at bruge „jeg“, „ja“, „nei“. Rjøbmanden siger f. Eks.:

„Kan jeg sælge Dem noget Mel idag?“

„Mel trænges ikke idag.“

„Na, kan jeg da ikke sælge Dem lidt?“

„Det er umuligt.“

„Hvorfor det da? Jeg har udmerket Mel.“

„De har hørt mit Svar.“

„Har jeg det? Vær saa venlig at gjentage det.“

„Mel trænges ikke idag.“

„Men Prisen er jo saa rimelig.“

„Jeg skal ikke have noget, hører De.“

Rjøbmanden, som har faaet vedkommende til at bruge Ordet „jeg“, gaar videre.

*

Mødrene pleier ikke at like den gamle Blindebutleg. Og i Grunden er det ikke noget rart i det. Det kunde jo ikke undgaaes, at der blev revet overende og knust en eller anden Ting, naar kanske en hel Flok løb omkring i Bærelset, fulgt af „Blindemand“.

Paa „fransk Blindebut“ vil ikke Moder have noget at sige.

Deltagerne danner en Cirkel, medens en staa i Midten, med tilbundne Vane og en liden Stof i Haanden. Deltagerne gaar rundt en Stund, til „Blindemand“ banker i Gulvet. Da stanser man.

„Blindemand“ peger med Stoffen paa en i Cirkelen og giver ham et Spørgsmaal. Denne maa de svare, men fordreie Stemmen sin naturligvis. Saa snart „Blindemand“ gjætter ens Navn, blytter han Plads med denne, og Legen fortjætter.

Allehaande.

„Det har altid været Skik og Brug — siger Talmage — for Kirkefolk paa Landet at samles før eller efter Gudstjenesten for at hilse paa hverandre. Kanske fordi jeg selv er født paa Landet, saa har jeg holdt fast ved Skikken og liker den udmerket. I Byerne er det ofte anderledes. Vi kommer til Kirken først naar Gudstjenesten skal begynde og rønder paa Dør saasnart den er tilende. Jeg maa protestere mod denne Maade. Gils paa dem, som sidder foran dig og bagenfor dig. Gils paa Folkene i Gangen. Om Middagen maa vente 15 Minuter, saa vil det hverken skade dig eller Middagen. — Dette er den rette Tid til at sige et Trøstens Ord til en Mand eller Kvinde, som er i Nød. Prædikenen sigtede paa alle i Almindelighed; det er nu din Pligt at anvende det paa en praktisk Maade paa den enkelte.

Kirkegangen kan gjøres til Veie til Himmelen. Mængden, en Mand, som var urørt af hvad Presten sagde, er blet vunden for Gud ved et Ord fra en almindelig Lægmand paa Veien ud af Kirkedøren. Der er endel kristne, som har saa varmt et Haandtryk, at det er næsten saa godt som en Velsignelse. Men da maa man ikke hilse med venstre Haand, og heller ikke maa det gjøres bare med Fingerspidsene, og ikke med Håndferne paa.

UNGDOMMENS VEN*(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).*

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,

Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.

Addr

UNGDOMMENS VEN,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

STUDY AS A FINE ART.

(Summary of an address by Julius Boraas, delivered before the Literary Society of Red Wing Seminary, and printed by request.)

Artists are of two kinds with regard to their methods of work. There are those who produce something artistic without knowing exactly how they do it, as the old country violinists of Norway. Born artists, who have made no special study of their art with the purpose of understanding it, belong to this class. Then there are artists, who have studied their art and can tell just how and why everything they do is done.

It is possible to be an artist in study and do excellent work without being aware how the results are produced. This is probably the case with a large number of students. They are not self-conscious in their art.

Our attempt to-night will be to mind some of the hows and whys of this valuable art—the art of study.

The first question that presents itself is, Why do we cultivate this art? There are three aims which we have in view, growth, knowledge, and ability. By the first we mean brain development. We desire that our thinking machinery shall be put into the best possible condition. By the second we mean that a student shall gather a stock of useful facts and thoughts which will be of value in life. By the third we mean that a person shall learn to use his brain power and his knowledge in such a way that he may be of use to himself and the world.

In terms of physics, the first two of these aims would be the accumulation of potential energy; the third aim would be the change of this energy to kinetic energy.

In business terms the brain will be the well appointed establishment; knowledge, the stock in trade; ability, the skill in doing business.

Any one of these aims, if omitted, make serious trouble for the artist. The student, who sees the first aim only and thinks any subject good enough, provided it can sharpen his wits, will probably some day find himself at his wits end for the kind of knowledge that he can use. The other student, who thinks that gathering a few practical thoughts without taking time for brain development in an education, may find the thoughts too big for his mind. The student, who does not know how to use his knowledge, will find many difficulties in a life where ability to use every possible source of power to its full capacity is the means of success.

Yet, all important as these aims are, it is possible to give too much for their attainment. He who gives health in exchange for knowledge makes a poor bargain. He who sacrifices the happiness of life for learning will look in vain for the sweetness he has lost. He who secludes

himself in his study to live with his books and loses the influence which he should have on society and it on him, pays too much for reaching his aim. The student, like other artists, must keep in close touch with the throbbing forces of life if he shall reach his ideal.

Let us consider one of these three aims, knowledge, a little more fully.

With reference to the learner knowledge is of two kinds, first hand and second hand. First hand knowledge is that which is gained by direct experience, that which we learn about our surroundings through our senses. It forms the beginning and basis of all subsequent knowledge. Sight, touch, and hearing are our greatest helps in gaining this knowledge. Happy the student who has had his eyes opened to the wonderful things of this world, happy he whose touch can reveal the heartbeats of life; happy he whose ear can catch the harmony of its music. How many a student may be found who having eyes, yet cannot see, and having ears, yet cannot hear, and therefore neither can his heart understand.

Second hand knowledge is that which we gain through books or instruction. We may call it second hand because it means ideas which some one else has had, and which they let us have. This kind of knowledge has been emphasized so much that when we speak of study it means to most of us nothing but the getting of book knowledge.

Real study involves both kinds of knowledge. Without the first kind it will lack in quality, be dry, uninteresting, and lifeless; without the second kind, it will be limited in quantity to our own experience. The boy who is struggling to define a river from his geography when he could see one from the school window, if he were allowed, is finding the way of learning a dreary one. Yet, his own eyes could tell him nothing of things beyond his horizon. The student who tries to study history without having an experience of some of the forces which are making history in his own time, will find it an uninteresting work. The student of theology, who digs in his books only and forgets to study the religious sentiment as it lives and works in actual life must lose much of the essence and charm of his study.

Why is a self-made man more successful than a book-made man? The self-made man is experience-made, thing-made. He is a man of first hand knowledge. He stands closer to the conditions of life than his brother—that is the reason.

But we must limit ourself again and shall consider this second-hand knowledge more closely and particularly that part of it which is gotten through book study.

Book study begins with learning to read.—What an experience we did have with the First Reader! Yet, what a magic key it placed in our hand! Language, however, is but a means for conveying thought; hence, the important step in learning to read is that from the study of language to the study of thought, many a student never made this step satisfactorily and books to him are only words, sentences, and paragraphs. Our teaching is weak and often fruitless because we do not give careful instruction in thought-getting. Pupils are allowed to play with mere words and the result will be that when these pupils some day take our places they will feel the same need that we feel and make the same mistakes that we make.

What are some of the elements of this thought-getting study of books? First, a student should learn to make a formal thought analysis of the topic studied; that is, he

should be able to discover the general and special subdivisions of it. This again means that he should discover the plan of the writer. Second, he should learn to make a material thought analysis; that is, find the valuable thoughts in the lesson,—separate the wheat from the chaff. Third, he should learn to insist that every idea he gets shall be clear and definite. Why is this necessary? Ideas when combined form judgments, judgments make arguments, arguments make opinions and beliefs. If the ideas be dark, then how great will be the darkness! If you reason from unknown plus or minus x to y and from y to z , what will be the value of your conclusion? Then again hasty opinions are liable to be wrong opinions. But wrong opinions are believed to be right by those who hold them, perhaps as firmly as if they had been reached after much painstaking study. A wrong opinion is like a wrong man in a place—it occupies the place of something better. Fourth, a student should learn to do concentrated study; that is, to center his attention on the one topic before him to the exclusion of all other thoughts. Attention is of two kinds, passive and active. It is passive in the child where outward things through the senses control and direct the current of thought. It becomes active in the adult when the mind has developed enough self control to direct the current of thought according to its own wishes. Active attention has been a characteristic of great men. "He would become so absorbed in his thoughts that he forgot everything else" can safely be said of a great thinker without consulting his biography.

The key to attention is interest. This again depends on many things among which we will mention that new thoughts must be presented in such a way as to show their relation to our previous knowledge and to have at least an indirect bearing on our life. Desultory interests must be excluded. The student must in some way be able to shut the door on all thoughts that will disturb his study. Too many miscellaneous interests are fatal to good study. As a general rule the student who tries to pay attention to his books and to a young lady at the same time will like the man serving two masters find some difficulty. (Here you will undoubtedly think that your case in an exception because you have such an exceptional young lady in mind.) Fifth, a student must learn to assimilate. He must introduce every new idea that he finds to those already in his mind that they may influence it and it them.

"What is the hardest thing in the world? To think," says Emerson. Good thinking should be the general result of proper instruction and the mastery of books. This means first of all correct thinking, based upon a true insight into the relations of things. As a rule certain relations are seen while others are overlooked and warped reasoning and consequent failure is the result. Many, or shall we say most, of our mistakes are due to this cause. Secondly, good thinking means critical thinking; thinking which scrutinizes every new thought and looks up its credentials before admitting it into the circle of accepted truths. In the third place good thinking means broad thinking. This is based upon an ability to see a thought from all possible sides. Its result is that the student becomes a practical philosopher.

Like other arts study must prove its value by what it can give to the world. A student does not need to write books, however. Many a book is written on some abstruse subject that nobody cares to know anything about and consequently, the value of such a book must be represented as a minus quantity, energy and paper having been

wasted. What we need more than books is good, cheering, practical thoughts expressed everywhere. The majority of men are not artists in the sense that we take it tonight but they want everything of worth that this art can produce. Good thoughts are always above par in the world's market.

Need we say anything about the joys and sorrows of this art? There are moments of discouragement when the artist seems to work in vain. There is that greater discouragement when he finds that discovering more knowledge means also discovering more ignorance, when he sees that as the circle of the known grows larger the circumference which marks the boundary with the unknown grows longer and shows more and more of the unknown. Yes, but there are also moments of joy, hours when success smiles 'on this artist and his hopes are realized. Then, too, there are hours of happy comradeship with fellow artists. Supreme is that moment granted to a few of these artists when they see a glimpse of truth fresh, living as it came from the Eternal source.

PRUDENCE WINTERBURN.

By Sarah Deudney.

(Continued.)

"I have been happy; Thistledean will always be full of pleasant memories," returned Garret musingly. "I think I shall run down here sometimes from town."

"Shall you indeed?" Josephine asked in surprise. "I thought you would find London too attractive to leave. In fact, I believe you will soon forget this dreary village."

"It has not been dreary to me. I have found good friends here."

"Oh, the Winterburn. Do you really think you shall remember them?"

"I am sure that I shall."

While Garret was speaking he gazed absently through the open window to the buttercup meadow in front of Pine Cottage. The road that went winding round that meadow led to Thorn Farm; and already his heart was out-running his footsteps, anticipating the welcome that ever awaited him there.

He did not notice his cousin's slight start, nor the sudden paling of her cheek. The unconscious earnestness in his tone had revealed a secret.

"This house will seem ten times duller without you," she said after a pause. "I suppose your plans are settled for the future?"

Garret told her that he had been offered a position with an insurance company, and that he might begin in two weeks.

The children were now called in to review their lessons, but never had Josephine taken less interest in their lessons than now. Her thoughts were busy with something else.

Soon after she saw Garret limp slowly toward the Winterburns, and a hard, cruel look came into her face.

"It shall not be," she muttered. "I will stop the intercourse before it gets too close. If I let it go on she will be drawn into making disclosures; she is just the girl who could conceal nothing from a lover. No, it shall not be."

Later on in the afternoon Garret Montague and Prudence Winterburn sat together under the shade of an old oak in the home-field. Garret had been telling her of his

near departure, over which Prue could not conceal her feeling of disappointment and sadness.

"Dear Prue," began Garret, taking her hand in his, "I hope——"

The sentence was never completed; it died on the lips of the speaker, and he dropped the little hand in haste.

A small elfish-looking figure stood suddenly before the pair. It was Sybil, who now in a shrill voice cried to Prue: "Here is a letter from mother, and she wants an answer directly."

She had been running, because Delia had tried to stop her from interrupting the two young folks, but Sybil tore herself loose, and rushed rudely upon them.

It was only by making strong effort that Garret kept back a sharp reproof for her bad manners.

Prue hurriedly ran into the house, Sybil following her. When she fifteen minutes later returned she found that Mr. Winterburn had taken her place beside Garret. Prue wore a look of anxious pain that he remembered long afterwards.

When Garret came back to Pine Cottage, Mr. Sorrell was out, the children were sent out on an errand and Garret and Josephine were soon alone.

CHAPTER X.

As the children were out, and Garret found himself alone with Josephine, he understood at once that something was troubling her, and at once she begged him to listen to what she had to say.

"I am ill at ease, and I want counsel and sympathy."

His look was full of sincere kindness and concern; but instinctively she avoided meeting those truthful eyes, and gazed straight before her.

"You know, Josephine, that you may trust me as a brother," he said earnestly.

"Yes; thank you a thousand times. Oh, Garret, I scarcely know how to begin; I fear I have been very weak and foolish! I ought to have remembered the claims of the dear children, and closed my heart against all others."

"What have you been doing, Josephine?" he asked, struck by her pale, care-worn face. "Not impoverishing yourself for Annie Paget, I hope?"

"No; not for Annie. But—I am glad you have partly guessed the truth—I have been lending money."

"Josephine, how unwise in your position."

"Yes, yes; I deserve the severest censures. And yet if you had heard her plead, and seen her piteous look, you would have been moved as I was."

"You have let somebody talk you over. Who has been mean enough to borrow of a widow like you?"

"She isn't mean." Josephine's hand played restlessly with her watch-guard. "She had been extravagant and thoughtless, and afraid to face the consequences of her folly. And I am the most intimate friend she has ever had; it was not unnatural, perhaps, that she should turn to me for aid."

"It was cruel selfishness. Who is she? Has she no relations?"

"Dear Garret, she is terribly afraid of her relations; girls often are. I fear she has been a little deceitful, poor thing; if she had only confessed the truth at once, all might have gone smoothly! However, she has had a hard lesson, and I hope my influence has effected something. But—but I am sadly in want of the money."

"And do you mean to tell me that she won't pay it back?"

"Indeed, Garret, she would if she could. She has no means of raising it, she says. If she could let me have ten pounds——"

"Ten pounds! How much did you lend her?"

"Twenty," Josephine answered with a sob.

"Abominable," muttered Garret angrily. "And you do not like to tell Uncle Peter that you are hard up?"

"Oh no; he would insist upon knowing the truth. I should be tortured by a thousand questions. And the worst of it is that I have payments to make that I cannot put off any longer."

Garret mused for a second or two in silence, watching the lights and shadows at play upon the garden-walk, and the gentle swaying of the plummy lilacs.

"Josephine," he said at last; "I am not a rich man, but I have a little money laid by. You will take a loan of twenty pounds from your kinsman?"

He did not tell her that long illness and doctor's bills had sadly decreased the little hoard of which he had spoken; but she knew it. And yet she had been leading him on to make this proposal.

"Oh no, dear Garret," she replied gratefully. "You must not part with your money; it may be a long time before I am able to repay you."

"Indeed, Josephine, you must accept my help. It is quite intollerable to think of a lady being dunned; I always hated the idea of such a thing."

"So did I. Ah, Garret, how glad I am that you have never married an extravagant woman!"

He smiled, and then drew a long breath.

"My marriage is far off, I think," he said, a glow rising to his cheek.

"But is it in your thoughts?" she asked quickly.

"A direct question, fair lady; but I'll answer frankly; yes."

"Ah, that interests me very much. I think I can guess her name; it is—it must be Ethel Ringwood?"

"My dear Josephine, you are utterly wrong," he said, with a slight laugh. "Ethel Ringwood is a beauty and an heiress, and will marry into her own sphere. No; my choice is a simple country girl."

"A simple country girl!" Josephine repeated. "Oh, Garret, you surely cannot mean Prudence Winterburn?"

"Why not?"

The question was uttered sharply; and Mrs. Chafford gathered up her forces for the answer. She had in truth great need of all the force she possessed; and we know too well that those who seek strength to do an evil thing can generally find it.

"Have you proposed to her?" she asked, with a peculiar quietness that made Garret's heart stand still.

"No."

"Thank God; my duty is easier now."

"I do not understand you, Josephine; what is your duty?"

"To give you a warning. Oh Garret, dear, I thought you would have guessed what I have to tell! It is Prue—poor, weak Prue—who is in my debt; I wish with all my heart that you had never seen her!"

There was a deep silence; neither Josephine nor her companion noticed the rustling of the leaves outside the window. Mrs. Chafford, herself quite incapable of a strong affection, was very far from comprehending the strength of Garret's attachment to Prue.

She thought of their intercourse merely as an accident

which opportunity and rural solitude had developed into sentimental liking. It was, in her opinion, a ridiculous affair which ought to be put a stop to. Prue had no money, and no influential connections; Garret was poor and lame, and surely it would be a good thing too keep those two fools apart.

This was the way in which Josephine excused her wickedness to herself, and then summed up the whole matter by mentally saying—

"Anyhow, I can't help it; I get forced into things by circumstances."

At last Garret spoke in a low husky voice, unlike his own clear tone.

"Josephine," he said, "I do not know how to believe you. It seems simply impossible that this can be true."

She felt that he was watching her face with a keen look, and the evil spirit within her rose to the occasion.

It surprised and alarmed her to find that Garret's feelings were so deeply concerned. She had expected to be believed at once; and, false as she was, her temper took fire at the imputation of falsehood.

"Do you suspect me of untruth?" she demanded haughtily.

"I tell you that I do not know how to believe you. Can't you understand that this is a blow? Have you any proof to show me?"

"Yes," she answered, with an evil gleam in her eyes. And then added softly—

"Indeed, Garret, I am sorry for you."

Her hand did not tremble as she drew from her pocket the hurriedly-written note that Prue had sent her that afternoon. She was remorseless now; the thing that had to be done must be done thoroughly.

Garret's face was deadly pale as he opened that poor little note, and recalled Prue's look of pain when she had rejoined him under the oak. The lines were legible enough, although hasty fingers had penned them, and they were a terrible confirmation of his cousin's statement.

"Dearest Josephine:

Forgive me, and think as kindly of me as you can! I have no means of raising ten pounds; it costs me a bitter pang to tell you how poor I am. Again, darling, I say forgive me; I fear I must seem a wretched creature in your eyes. But believe me, ever,

Your loving

Prue."

As he read and re-read that unfortunate scrawl, he remembered the words that poor Prue had spoken in the fulness of her girlish infatuation: "I owe her more, far more than I can tell!" Alas, he thought, he could understand it all now; Prue's reverence for Josephine and her passionate devotion were quite easy to comprehend.

"She has been more weak than wicked," said Josephine with consummate tact. "But indeed I hardly know how she got herself into the scrape; the thing was to get out of it. Her father, and brother, and sister are good people, I am sure; but she seemed to shrink desperately from telling them the truth."

Garret returned the letter without speaking.

"If it had been anybody but you, Garret, my own cousin, and dear Frank's friend, I would have said nothing. But if Frank had lived I know he would not have counselled silence."

The living sinner could use the name of the dead saint as a shield!

"I ought to thank you, Josephine," said Garret at last. "I dare say I shall be grateful by-and-by. Meanwhile this—this discovery will change my plans somewhat. I shall go up to town to-morrow night."

"Oh, Garret, not so soon!"

"Yes; but I must first see you out of your difficulty. You are in urgent need of money; well, I can give you ten pounds to-night, and ten more to-morrow afternoon."

"It is too good of you," murmured Josephine.

"Not good at all; I am merely paying her debt. And, Josephine," he added with an effort, "you must not let yourself be worked upon again."

He turned away abruptly and left the room.

Out of doors the birds had scarcely finished their evening song; children's voices were heard in the lanes; sounds of rustic mirth came through the open window of Garret's chamber. The laughter jarred cruelly on his overtaxed nerves, and he sat down to bury his throbbing temples in his hands.

What a change had passed over this life of his since yesterday! The friend of his boyhood, the girl he had begun to love—what were they now? Uncle Peter was cold and estranged; and Prue—

But he would not permit himself to think of Prue at that moment. He knew well enough that he was not suffering now, as he should suffer later on, when he was miles away from the sweet face that had become so dear to him.

If only he dared to believe that this folly of Prue's would never be repeated—that she was truly penitent and ashamed! But even then she could never be the same Prue that he had taken her to be; never the candid, guileless girl whom his heart had chosen. His dream was over; he must go away to new scenes, and forget it altogether.

"Josephine was always good-natured," he mused. "She will say nothing more about this wretched money when I have paid it. And then the affair will end."

But he knew that so far as he was concerned the affair would not end for years. Time might heal this wound as it had healed others; yet there would be a scar always, and a future slowness in believing that would darken many a day. Never before had he been so completely and miserably deceived.

With a firm hand he unlocked and old casket whose contents had very seldom seen the light. It contained his mother's jewels; trinkets that he had hoped his bride might wear one day; but bridal thoughts were now put far from him. He had mastered his first strong pain by a great effort, and the manhood in him would carry him safely through the task that he had to do.

The ornaments, not many in number, were turned over one by one, and a bracelet at last selected from the little heap. It was of massive Indian gold, encrusted with gems; and Garret examined it with critical eyes.

"Poor mother," he said to himself; "she used to wear it only on great occasions; it was too showy for her quiet taste. Well, I shall make up my mind to let it go."

The night closed in, sweet and still, but there was little rest for one sad heart under Mr. Sorrell's roof. Garret did not forget to seek divine sympathy before he closed his eyes, and that silent communion alone prevented him from being utterly miserable. But the hours of darkness were wakeful and long; and he rose but little refreshed, yet bent upon carrying out all his intentions.

(To be Continued.)

Children's Corner.

FOR THE SAKE OF HONOR.

John Randall stood for a moment leaning over the pasture bars in the direction of the hills that rose between him and the Delaware.

It was in the troublesome times of the War of Independence, and John and his mother and sister Betty remained on the little New Jersey farm. The boys and girls who have studied history know that New Jersey was marched across more than any other state.

John had seen the fleeing patriots hurrying along the highway more than once, and too, he had seen the triumphant red coats marching by.

It had not been an easy matter to make the family living during this time, and John, as the head of the family in his father's absence, felt the responsibility of this. They gave freely from their stores for the patriots, and frequently what remained was taken by the red coats without even so much as a "thank you."

John had kept one precious treasure through it all, his horse Beauty. If ever any horse deserved the name of Beauty it was John's. Her black coat was as carefully cared for as if she had belonged to a king. She loved her master and followed him about as a petted dog would. You may wonder how she escaped being captured by the red coats. Well, there was a little hollow down in the woodland where John concealed her at the first alarm. The soldiers were always in a hurry and took anything they saw; but so far they had never searched nor asked questions.

"Mother," said John, one day, "if the soldiers ever ask if I have a horse it would be all right to say no, would it not? I couldn't let Beauty go. She is used to being petted so, and the soldiers would be cruel to her, I'm afraid."

"My son," said Mrs. Randahl, "I know that many good people call it right and lawful to tell a falsehood to those thieving soldiers, but, John, your father would scorn to tell a lie to save his life, and I think he would like to know that his son loved truth above all else. However, use your own judgment, my son. It would indeed be a sore trial to lose Beauty, and I pray the good God not to put you to the test."

John thought for a moment and then said: "If they ask me, I will tell the truth, because it is right. But, nevertheless, I shall hide Beauty so that they shall not find her unless they search long and well."

On this morning, as he stood looking toward the hills, he caught sight of a gleam of red passing through one of the defiles. He ran to the house as fast as he could.

"The red coats, mother!" he shouted. Then he turned to the pasture bars adjoining the yard and called, "Come, Beauty! Come, Beauty!" Beauty came out of a clump of bushes and raced across the pasture. She came up to her master with arched neck and dainty, prancing steps, expecting a frolic, no doubt.

"No time to play to-day, my Beauty," said John, scrambling on her back. "Now away with you to the hollow."

Beauty had never known the touch of a whip and she scampered away down the lane at John's command.

When the soldiers rode up they went straight to the barn. There were no horses there. They had been taken away long before. One of them came to the door where John was standing.

"Boy, is there a horse any place about?"

John's heart was as heavy as lead at this question. He heard Betty give a sob in the kitchen back of him, for Betty loved Beauty as well as John did.

"Yes, sir," said John, bravely at last.

"Oh, there is, is there?" said the soldier, surveying him with an incredulous air. "Perhaps you will tell us where it is, or even get it for us."

"No, sir, I will not," said John.

Mrs. Randall held her breath for fear at the boldness of the answer, but the soldier turned away, laughing, as if it were a huge joke.

"Major," he said, turning to the commanding officer, "will you send a cople of men to search the place and bring that mythical horse out of the light of day?"

"Nonsense, lieutenant," came the gruff answer. "We have no time to waste; there is no horses here, for they would not have had time to conceal them since we came in sight."

How John thanked his stars that he had seen that little gleam of red through the defile of the hills!

"As for that boy's story," the commander went on, "nothing would please him better than to have us spend our time on a wild-goose chase until the Yankees come up. Do you suppose he would have told us if he really had a horse? Let us ride on."

Then he turned to the soldiers and shouted, "Fall in," and in a few minutes the men were out of sight.

John stood in the doorway dazed with surprise, while Betty danced around him fairly shrieking with joy.

"Oh, they didn't take Beauty! They didn't believe you, John, because you told the truth!"

Betty entreated John to go at once and bring her pet up, but John said no, for more soldiers might be following the first batallion. So Betty put on her bonnet and took a piece of bread and went to visit Beauty in her exile.

More soldiers did follow that day, and after a time the patriots rode by. Then the tumult ceased, and Beauty was brought back to her own pasture and her bed in the barn.

"Are you sorry for telling the truth?" said Mrs. Randall.

"No, indeed, mother," cried John. "I suppose even if Beauty had been taken I would have been comforted because I did right. But she wasn't taken, and it seems too good to be true."

It was not very long after that the horseman rode through, crying: "Cornwallis is taken!" And so the soldiers ceased to march and Beauty lived in safety and peace to the end of her days.

Ungdommens Ven.

Et Blad tilgnet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maanedeb. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

A. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstrib \$1.00
Til Norge eller andre Lande i Forstrib 1.25

Regler for Abbonenter. Læs dem!

Pengeforsendelse. Penge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Pantpræge kan sendes i Registered Letter. U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de flødes sammen eller væstes til Brødet.

Rvittering. Adresselappen tjener ogsaa som Rvittering. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Lappen. Se efter om der er Rvitteret saa langt, som De har betalt.

Opsigelse. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derved. Forjendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmodet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subscriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Prøvenummer sendes frit paa Forlangende. Alle Pengebetsb gjøres betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Bedes bemærket!

Der er i dette Nummer flere nye Avertisementer, som Læseren bedes at mærke sig. I Forretningsverdenen aflaster man mere og mere Agenter og Mellemmand og sælger direkte til Kjøberne. Af den Grund kan man sælge sine Varer meget billigere. Mange af de mest paalidelige Firmaer benytter sig nu af denne Maade at sælge Varer paa. Det er vor Hensigt at indrykke kun saadanne Avertisementer, der er, saavidt vi kan forstaa, paalidelige. Vore Læsere bedes paa det venligste om at nævne, at de saa Avertisementet i „Ungdommens Ven“, naar de skriver til de averterende. Dette vil være os til stor Hjælp i Fremtiden. Husk paa dette; det koster ikke stort at nævne, hvor man saa Avertisementet.

*
Billeder af Missionærerne, som omtales i „Rygtende Oplevelser“, faaes for 4 Cents i Frimærker hos Rev. Brohaugh, 298 Williams Street, St. Paul, Minn.

En Retteelse.

Prisen paa Mrs. L. Bangs nye Fortælling er ikke 50 Cents, som vi nylig sagde, men 65 Cents. Det er en god Fortælling, og da den er skrevet af en norsk Kvinde her i Amerika, bør den saa god Udbredelse. Bestil Bogen hos Mrs. L. Bang, Minn., eller hos os.

BOOKS RECEIVED.

„The Thrall of Leif the Lucky“, by Miss Ottilie A. Liljencrantz, published by A. C. McClurg & Co., 215-221 Wabash Avenue, Chicago. Price \$1.50.

Although this romance was published only a month ago, the first edition of 10,000 copies has been sold. It has received much praise from the reviewers, and is one of the strongest stories of the season. As the title indicates the book deals with the Viking age. The author has made herself thoroughly familiar with that remarkably stirring and eventful age, and has succeeded exceptionally well in portraying the strength, the passion, the wickedness and the glory of our

ancestors. We shall in a later issue give a more extended review.

Norse Stories, retold from the Eddas by Hamilton Wright Mabel. Published by Dodd, Mead & Co., New York. Price \$1.25.

Seventeen of the most interesting stories from the Norse mythology are here translated in somewhat condensed form. It ought to be highly gratifying to us Norwegians to note that one of America's leading writers introduces the American public to the rich treasures found in the Eddas. We recommend these stories to our young readers. As to the translation we shall say a word later.

Ekko fra Norden. En Samling af Fædrelandsfange og Folkesange, Festsange og Stemningsfange. Samlede af B. B. Haugan. Ungd. Ven. 80 Sider. 75 Cents.

Fram. Sangbog for Mandskor. Af John Dahle. Ungdommens Vens Forlag. 144 Sider. 75 Cents. 75 Cents.

Frydetoner. Sange fra Ungdommens Ven. Med Melodier. 1ste, 2det og 3dje Bind, hver \$1.50. 1ste og 2det Bind i en Bog \$2.50. 1ste, 2det og 3dje Bind i en Bog \$3.50.

1ste, 2det og 3dje Bind i en Bog og med Guldsnit \$4.50.

Guitar-toner. En liden Samling af aandelige Sange udvalgte for Guitar-spil. Ved S. Vangeland. 75 Cents.

Arbeidet og Pengene. Deres Brug og deres Misbrug. To Foredrag af Peder Dreher. Ungd. Ven. 47 Sider. I Omflag 15 Cents.

Deklamatoren. Af Gabriel Loftfield og M. A. Luve. En Samling af Deklamationsstykker i Poesi og Prosa af ældre og nyere Forfattere til Brug i Ungdomsforeninger, Afholdsforeninger osv. Ungd. Ven. 304 Sider. 75 Cents. Do. med Guldsnit \$1.50.

Evangelistvirksomheden i Teori og Praksis af Arthur T. Pierson. Oversat. Hestet 15 Cents.

Fra Dansefælden. Hestet 25 Cents.

Forhaabninger. Otte Skitser af forskellige Forfattere. Samlede og udgivne af Ungdommens Ven. 225 Sider. Hestet 35 Cents. 75 Cents.

Fra Undersøggelsesreisen i Persien af Rev. M. D. Wee. Hestet 25 Cents.

Glade i Himmelen, eller en Synners Omvendelse og Benaadning. Af Rosenius. Ungdommens Ven. 87 Sider. I Omflag 15 Cents. 75 Cents.

Margery. Fortælling fra Forsøggelsen mod Solharderne. 123 Sider. I Omflag 25 Cents. 75 Cents.

Min Vandfær, prøvet gennem mere end 40 Aar og skrevet til Sygdommens Helbredelse og Sundhedens Vedligeholdelse. Af Mag. Sebastian Kneipp. Mittet. 442 Sider. 75 Cents.

Rygtende Oplevelser under „Bøger“ Oprøret i Kina, berettet af Missionær Green og Husfru. Hestet 20 Cts.

Døenstaende Bøger sendes portofrit ved Indsendelse af vedføiede Pris.

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue,

Minneapolis, Minn.

Storartet Prisnedsættelse paa Uhre.

Til Priser, som man ikke før har hørt.

Hvorfor længere gaa uden Uhr.

Vi er det ældste Uhrfirma i Markedet og giver idag dette Blads Læsere følgende overordentlige Godtjæb paa Uhre til Priser, som vil passe enhver, og som trodser al Konkurrence.

No. 2 14K dobbel gulddpletteret "Stem vind and set", for Her-ter eller Damer, "Hunting", ser ud som et ægte \$40.00 Gulduhr. Ægte amerikansk Værk, er reguleret og justeret, elegant graveret, første Klasses Uhr, avetteres af andre for \$4.40, \$4.75, \$4.95 og \$5.50. **Garanti 20 Aar. Vor Pris \$3.98.**

No. 3 14K dobbel gulddpletteret med opstiede Ornamente, smukt Uhrkasse, prægtigt Uhr, "Stem vind & set", Hunting, for Herter eller Damer, ser ud som et ægte \$45 Gulduhr, ægte amerikansk Værk, reguleret og justeret, første Klasses Uhr, avetteres af andre for \$5.50, \$7.25 og \$8.50. **Garanti 20 Aar. Vor Pris \$5.25.**

No. 4 14K dobbel gulddpletteret med opstiede Ornamente. En ordentlig smukt, "Stem vind and set", for Herter eller Damer, Hunting, ser ud som et ægte \$50 Gulduhr. Samme Værk som i No. 3. Avetteres af andre for \$6.75, \$8.00 og \$9.00. **Garanti 20 Aar. Vor Pris \$5.75.**

No. 5 ægte 14K Uhr med guldfyldt Kasse, elegant graveret, Hunting, "Stem vind and set", for Herter eller Damer, to Pletteringer af tykt ægte Guld, taber hverken Farve eller Forghindning, ser ud som et ægte \$60.00 Gulduhr, ægte amerikansk Værk, reguleret og justeret. **Garanti 25 Aar. Et 1. Klasses Uhr, viser Tiden paa Minuten, avettere andre for \$7.25, \$8.50 og \$9.50. Vor Pris \$6.25.**

No. 6 ægte 14K Uhr med guldfyldt Kasse, Kassen af Arbejde, Hunting, "Stem vind and set", for Herter eller Damer, rigt graveret, allefineste.

Vi sælger kun ægte Varer med ægte Garantier. Varerne kan byttes, eller ogsaa tilbagebetales Pengene, hvis Varerne er mangelfulde. **Alle Uhre sendes C. O. D.** med Ret til frit at undersøge, før der betales, men Kjøberen har i dette Tilfælde at erlægge Ekspresafgiften. Hvis Pengene sendes med Ordren; vi betaler da alle Ekspresudgifter eller sender Varerne "prepaid" i registreret Post. **Svaredees at ordre.** Dgib fuldstændig Adresse, Nummer og Pris paa det Uhr, De ønsker, enten Herre- eller Dameuhr, og dgib nærmeste Ekspreskontor. Dersom intet Ekspreskontor findes, send med Deres Bestilling Betsbet i Money Order eller registreret Brev. Vi sender da Varerne tilligemed Kniven "prepaid" i registreret Brev. **Frit! et Uhr** af ovennævnte ni, hvis De kjøber seg af samme Nummer. Med andre Ord, om f. Ex. De kjøber eller sælger seg Uhre af No. 3, erholder De frit et Uhr No. 3. **Under ingen Omstændigheder** bør de kjøbe et Uhr, fremend De har set vore. De vil sikkert spare Penge og meget Besvær. Disse Priser gælder ikke altid, derfor gjør de bedst i at bestille idag.

to Pletteringer af extra tykt Guld, vil være en Lebetid, ægte amerikansk Værk med sidste Forbedringer, ser ud som et \$100 Uhr **Garanti 25 Aar.** af ægte Guld, reguleret og justeret, i Sandhed noget udmærket. Andre sælger til \$18, \$20 og \$25. **Vor Pris \$9.99.**

No. 7 ægte Nickeluhr, kun enstet Kasse, "Stem vind and set", for Herter eller Damer, et tykt og 1ste Klasses Uhr, vil ikke tabe Glansen, ægte amerikansk Værk, reguleret og justeret, ikke en Klokke, men et virkelig smukt Uhr, som ogsa viser Tiden. **Garanti 5 Aar.** Vor Pris: Herreuhr \$1.98, Dameuhr \$2.98.

No. 8 ægte Silverine-Uhr, for Herter eller Damer, eneste ægte Silverine-Uhr, avetteret, "Stem vind and set", Hunting Kasse, med amerikansk Værk, taber ikke Glansen, et ekstra stærkt Uhr, intet bedre tilbudd, andre avetterer Efterligninger for \$5.25, \$5.75 og \$6.50. **Garanteres for Livstid.** Vor Pris \$4.50.

No. 9 ægte Sølvuhr, for Herter eller Damer, "Stem vind and set", graverede eller glatte, Hunting Kasse, taber af ægte extra tykt solid Guld og har ægte amerikansk Værk med alle Hæderne Forbedringer. Dette er et af vores bedste og mest tiltrækkende Tilbud. Sælges af andre for \$9.00, \$10.00 og \$12.50. **Vor Pris \$6.95.**

No. 10 Kalender Uhr, kun for Herter, viser Tiden paa Dagen, Dagen i Ugen, Maanedene og Maanedstfte. Kassen er af mørk ophæret Staal, hvilken vi **garanterer for Livstid.** Dette er et vunderværdigt Uhr med et af de fineste Værker med Rubiner, gaar akkurat, sælges af andre for \$10.80, \$12.50 og \$15.50. **Vor Pris \$7.50.**

ATLAS JEWELRY CO., 101 Metropolitan Blvd, Chicago, Ill.

IVER C. J. WIIG, M. D.
 Skandinavisk Læge.
 Hours: 10 to 12 A. M. 2 to 4 P. M. Evnings.
 Sundays: 2:30 to 3:30.
 Office, Corner Bloomington and Franklin Aves.
 Phone, N. W. 151 S. T. C. 1162.
 Residence, 824 16th Avenue South.
 Phone, Twin City 1489.

Julius Holm,
 Portræt og Landskabsmaler.
 Alterbilleder en Specialitet.
 Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis.
 192m bf02

S. P. EGGAN,
 Photographer.
 251-253 Cedar Avenue,
 Tel. M. 2709-J-5. Minneapolis, Minn.

**Frit Land i nordre
 Minnesota i Nærheden
 af ny Jernbane.**

The Duluth, Virginia & Rainy Lake Railway har netop udstedt en Trust Deed til Minnesota Loan & Trust Co. i Minneapolis for \$2,000,000, der skal benyttes til Jernbanebygning. Jernbanen begynder i Virginia, Minn. og gaar nordover mod Koochiching. 15 Mil af Grund er lagt. Det er i denne Egn, hvor
N. W. HOMESTEAD LOCATING CO.
 Opfører, anslaaer Verdien af og anviser Dem frit Regjeringsland for Homestead-Grunde, eller Regjerings-Emmeland, som kan kjøbes, uden Hensyn til Værdi, for \$2.50 Acre.
 Deltag i vore Ekspeditioner til halv Billetpris Mandag og Onsdag Aftener.
 For nærmere Oplysninger besøg eller skriv til vort Hovedkontor, **N. W. Homestead Locating Co.,** 120 Temple Court, Minneapolis, Minn.

Dwight L. Moody.
The Man and His Mission
in Three Parts.

Part I. Biographical sketch by George T. B. Davis. Part II. Character Studies of the great evangelist by many of the leading American ministers. Part III. Moody's Dramatic Version of nine Famous Bible Stories. This book contains 412 pages. Those desiring a reliable record of this remarkable man and also the estimate in which he was held by noted men will find this to be the book they want. Price \$1.50, but sent free for only two new subscribers.

New Premiums!

New Popular
Speaker and Writer.
Illustrated.

Life of William McKinley.
After relating in detail the events of the late president's life, the rest of the book gives a very interesting description of the president's assassination, death and funeral. Profusely illustrated with full-page photographs. Contains 448 pages. Beautifully bound. Price \$1.50, but sent free for two new subscribers.

Being a choice Treasury of new and popular recitations, readings and dialogues, comprising the best selections from the most celebrated authors, including description, dramatic, pathetic, humorous recitals and reading for schools, public entertainments, anniversaries, Sunday-schools, young peoples meetings, temperance meetings, etc., etc.

Angdommens Ven,
283 Cedar Avenue, - Minneapolis, Minn.

Almost three hundred different pieces. Price \$2. Free for three new subscribers.

...Store...

EXKURSIONER

— med —

WHITE STAR LINE

...to n agter at reise hjem, bør, inden de bestemmer sig for Reisen, tilskrive os og faa sig tilsendt Ekursions-Program med fuldstændig Oplysning angaaende Reisen og Rejsefølge. Vore Ekursioner med **Verdens største Skibe**, „Celtic“ og „Oceanic“ saadelsom med Vinens andre store og prægtige Skibe er som sædvanligt meget velordnede, og det er uden Tvivl af største Interesse for hjemrejsende at erholde vigtig Underretning.

VAAR-EXKURSIONER.

Celtic	20,904 Tons, 700 Fod langt	9 Mai
Teutonic	afgaar fra New York	
	9,665 Tons, 582 Fod langt	21 Mai
	afgaar fra New York	
Cymric	12,647 Tons, 600 Fd. langt	23 Mai
	afgaar fra New York	

MIDSOMMER-EXKURSIONER.

Oceanic	17,274 Tons, 205 Fd. langt	28 Mai
	afgaar fra New York	
Majestic	9,965 Tons, 582 Fod langt	4 Juni
	afgaar fra New York	
CELTIC	fra Wpls. den 3die Juni, 8 Cn.	
	fra New York den 6te Juni.	

Det 3die aarlige Viking-Lag reiser taar fra Minneapolis den 3die Juni og fra New York den 6te Juni med **Verdens største Skib**, „Celtic“.

Med dette Skib er der god Plads for alle, som ønsker godt Følge. Et stort Antal afserede indskrevne. Send strax efter Program.

BRECKE & EKMAN,
Gen. N. W. Agents.
121 S. 3rd St., Minneapolis, Minn.

KORSANGEREN

Med Musiklære og Korøvelser.

... Af nord-amerikanske Sangbøger for blandet Kor sang er denne netop udtømte Sangbog enestaaende. Den bærer ikke Navnet „Korsangeren“ forgræves. Den indeholder først en kort og grei Musiklære og praktiske Korøvelser — noget, som Korene hidtil forgræves har søgt efter i Fordel med nogen Samling Korsange; dernæst en ualmindelig righoldig og afsluttet Samling af gamle og nye Korange, hvoraf de fleste ikke forgræves været tilgængelige for blandet Kor — ialfald i videre Kredse.

Man finder her repræsenteret Komponister som Haydn, Händel, Meyer, Kjerulf, Christiansen, John Goss, Lindeman, Brins Gustav, Deyre, Hoier, Lindblad, Douzetti, Kunze, Møhring, Baderevski, Grieg, Gungob, Söderman, Roberts, Blomquist, Wengberg, Conradi, Dyles, Cherubini, Stainer, Langford, Krøyer og mange flere. En Fjerdedel af Sangene har engelsk Tekst. For Høitiderne i Kirkeåret er der især et stort Udvalg af heilige Sang; ligeledes for sociale og festlige Anledninger, fjerde Juli Fester, Sangerfester og mange andre specielle Anledninger. Bare saadanne Sange som Gounods „Send out Thy Light“ og „Praise Ye the Father“, Händels „I Know That My Redeemer Liveth“, Brins Gustavs „Angdomsang“, Møhrings „Om Avels“, Christiansens „Julebud“, Goss's „Der er Jubel i mit Herte“ giver Bogen permanent Værd; men der er mange flere, som mange tænkte vil synes bedre om endda.

Men fremfor alt fremhæves igjen Korøvelserne (for udkommet særskilt under Navn „Rudiments of Music“) som en særdeles værdifuld Side af Bogen for Kor, som virkelig vil lære.

„Korsangeren“ er næsten 200 Sider stor, passende stort Format, store Typer, meget vakkert indbundet og en Lyst at have for hvilketsombestalt blandet Kor i Amerika. Pris.....

\$1.25 Med almindelig Rabat til Korene.

Angdommens Ven, 283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Gitartoner,

En Samling af alle Gitartoner med Musik for en Stemme og med Guitarakkompagnement, samlet af Simon Thompson. Sendes porto frit for 35 Cents. Angdommens Ven, 283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Naar De skriver til de Averterende, da glem ikke at nævne, at De saa Avertisementet i „Angdommens Ven“.